Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2256 | 4 PAGINI — 20 BANI | Vineri 3 august 1956

Azi în pag. IV-a

Călătorii — Siria, Iordania și cîteva reflecții.

DUPĂ NAȚIONALIZAREA CANALULUI DE SUEZ.

In cinstea zilei de 23 August

Fabrica de azbociment de la Bicaz a intrat în funcțiune

La 1 august a intrat în funcțiune prima linie tehnologică a fabricii de azbociment de la Bicaz — linia pentru producerea plăcilor ondulate de azbociment folosite la acoperirea clădirilor industriale și de locuit.

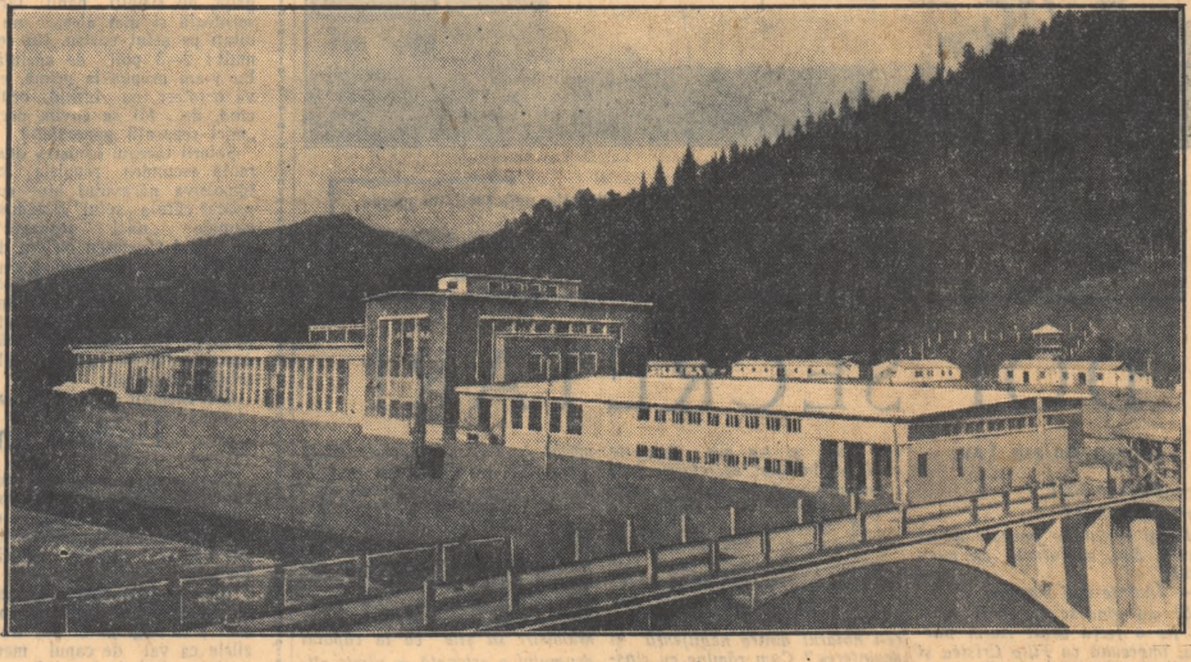
Fabrica a fost construită pe baza unui proiect primit din Uniunea Sovietică și este utilată cu mijloace tehnice de mare productivitate realizate în Uniunea Sovietică. Procesul tehnologic, aproape în întregime mecanizat și automatizat, asigură o producție de plăci ondulate de azbociment egală cu 60 la sută din producția totală de țiglă ce se realizează în țară.

Pentru deservirea utilajelor în fabrică s-au calificat pentru diferite meserii 90 de muncitori.

Noua unitate industrială a produs pînă acum 5000 de plăci mari ondulate de azbociment, care urmează să fie livrate diferitelor șantiere de construcții.

Muncitorii fabricii și-au luat angajamentul ca în cinstea zilei de 23 August să înceapă probele tehnologice și la linia pentru tuburi de azbociment, la care se fac acum ultimele pregătiri.

Citiți în pag. 3-a
Reportajul
Fabrica de azbociment de la Bicaz

Fabrica de azbociment de la Bicaz — Foto: AGERPRES

Tineri romîni au plecat spre pămînturile deștelenite din U. R. S. S.

Gara de nord. La această oră de dimineață, peroanele și-au căpătat obișnuita animație. Pe una din linii, un tren așteaptă să pornească. In ultimul vagon urcă un grup numeros de tineri. Sînt 25 de tineri romîni care pleacă în Uniunea Sovietică să ajute la strînsul recoltei de pe pămînturile deștelenite.

Ne croim drum printre cei ce asudă urcînd bagajele în vagon. Intr-un compartiment, întîlnim pe Robert Schaffen, tractorist la G.A.S. Peciu Nou. Băiatul acesta înalt și-a lăsat tractorul pe seama lui Alexandru Bardă și acum pleacă în marea Țară Sovietică.

— Mă bucur că voi avea fericirea să-i cunosc pe tinerii harnici ce au dăruit agriculturii terenuri de milioane de hectare. E o cinste mare pe care mă voi strădui s-o merit...

Pe pieptul unui tînăr am întîlnit insigna de fruntaș al recoltelor bogate. Tînărul acesta este Valeriu Cioban de la S.M.T.-Topraisar. Pentru ce a primit insigna? Cînd l-am întrebat am obținut un răspuns lapidar.

— Anul trecut am realizat 1432 hantri...

— Dar anul acesta?

— Pînă acum 640 hantri...

Cioban ne mărturisește cu puțină amărăciune că n-a putut să-și ia rămas bun de la toți prietenii lui. A plecat în grabă, iar în G.A.C. „Flacăra Roșie" din Mereni, unde lucra în ultimele zile, are mulți prieteni. „Doar le-am spus și eu o vorbă, două oamenilor ca să întemeieze colectiva".

Pe peron l-am cunoscut pe Buligă Nicanor, din comuna Arbore, regiunea Suceava. Tînărul acesta, împreună cu alți utemiști s-a zbătut pentru ca în comuna lor să se făurească o întovărășire. Și au reușit: întovărășirea a obținut în anul trecut 1.400 kg. grîu la hectar în medie, în timp ce gospodăriile individuale au realizat 1100 kg. grîu la hectar. Acum, tovarășii lui Buligă muncesc pentru a strînge recolta și pentru a închega o nouă întovărășire.

In timp ce ședeam de vorbă cu Buligă, un tînăr țăran își căuta de zor vioara, printre bagaje. Un altul, mai descurcăreț, a și început să cînte la acordeon. Buliga îmi spune:

— Sînt veseli băieții. Ce, e puțin lucru să pleci în Uniune?

Mai sînt cîteva momente pînă la plecarea trenului. Cei care pleacă își iau rămas bun de la tovarășii care au venit să-i conducă. Un tovarăș îi sfătuiește pe cîțiva tractoriști să fie atenți cum beau vodca. Fotoreporterii mînuiesc aparatele într-una, iar acordeonistul cîntă cu foc.

Ora 10. Trenul a plecat. Drum bun, tovarăși!

M. RAMURA

Inainte cu cîteva minute de plecarea trenului, fotoreporterul nostru a surprins pe peronul Gării de Nord un grup de tineri romîni care a plecat spre pămînturile deștelenite din U.R.S.S.

PRIMA ȘARJĂ A GIGANTULUI HUNEDOREAN

In zorii acestei zile, freamătul orașului a început ca de obicei; în iureșul camioanelor basculante, în șueratul de sirenă. Pentru o clipă, privirile multora s-au ridicat pe cel mai înalt vîrf al Hunedoarei, gigantul furnal de 700 metri cubi unde a apărut, peste noapte, o creangă verde.

— Pentru unii, noaptea parcă a fost mai lungă ca de obicei. Tînărul prim topitor Victor Pall, de pildă, s-a sculat cu noaptea în cap și a pornit spre uzină. De departe se vedea o dîră de fum de la focul pe care îl aprinsese cu o zi înainte la furnal.

Gătit peste noapte cu ramuri verzi, drapele și lozinci gigantul furnal se profilează în semeția lui pe azurul cerului senin.

Victor Pall a urcat în fugă scările de fier. Pînă la vremea schimbului, mai era încă o oră. Prim topitorul Jurca a predat schimbul „fericitului ăsta de Pall" care avusese norocul să aprindă focul și acum să deschidă tot el pentru prima oară zăgazul de foc al gigantului.

Cei 10 flăcăi din echipa prim topitorului se aflau în preajma lui. Mecanismele funcționau de minune. Luminoforul indica mersul încărcării. Impresionantul gigant este stăpînit de om cu ajutorul butoanelor.

— Băieți, fiți atenți, dăm drumul azi la prima șarjă. Atît le spune din toată cuvîntarea pregătită dinainte în cap Victor Pall. Și-a dat seama că flăcăilor săi cuvintele le sînt de prisos în aceste clipe.

Pe platoul furnalului se strînsese atîta lume că era imposibil să te miști.

Un operator cinematografic se enerva cumplit că nu poate lua vederi din cauza atîtor vizitatori.

Victor Pall acorda, pe rînd, interviuri ziariștilor; dar numai de cîte 5 minute. Foto reporteri urcați ca niște acrobați pe schelele de fier ale furnalului luau vederi.

Cîțiva tovarăși încercau să stăpînească lumea:

— Mai înapoi tovarăși, o să vă frigă.

Dar nimic, toți care sînt aici vor să fie martori, să vadă mai bine.

Incepe mitingul.

La miting au participat tovarășii Ion Cozma, secretar al C.C. al P.M.R., ing. Popa Gherasim, ministrul Industriei Metalurgice și Construcțiilor de Mașini, Ion Cotoț, prim secretar al Comitetului Regional P.M.R. Hunedoara, ing. Traian Iancu, locțiitor al ministrului Industriei Metalurgice și Construcțiilor de Mașini, Ion Ardeleanu, prim secretar al Comitetului Orășenesc al P.M.R. Hunedoara, muncitori de la Combinatul Siderurgic și de la Intreprinderea de Construcții Siderurgice din Hunedoara, reprezentanți ai instituțiilor locale și ai organizațiilor obștești.

Mitingul a fost deschis de tovarășul Vichente Bălan, președintele Comitetului de Intreprindere al Combinatului Siderurgic Hunedoara.

Primul a luat cuvîntul tovarășul Alexandru Cogan, directorul general al Intreprinderii de Construcții Siderurgice Hunedoara.

(Continuare în pag. 3-a)

In preajma „Zilei Minerului"

Depășiri de norme

Se apropie „Ziua Minerului". Munca este tot mai rodnică. Minerii din cadrul Direcției generale a cărbunelui — București au obținut în luna iulie cele mai mari realizări din anul acesta: planul de producție în subteran pe sortimente a fost îndeplinit în proporție de 100,6 la sută. Minerii de la Filipeștii de Pădure au dat peste plan în această perioadă 1.748 tone de cărbune, cei din bazinul carbonifer Schitu-Golești 1.677 tone, minerii de la Țebea 1.161 tone, iar cei de la Caransebeș și-au depășit planul de producție cu 20,4 la sută.

Și minerii din Valea Jiului închină sărbătorii lor realizări deosebite. In luna iulie minerii de la Lupeni au dat peste plan 2.750 tone de cărbune cocsificabil, cei de la Vulcan 1.178 tone, iar la Uricani și Lonea planul de producție a fost îndeplinit în proporție de 100,4 și respectiv 100,1 la sută.

Planul de producție la minereu de fier pe întreaga țară a fost depășit în luna iulie cu 2 la sută, iar la minereu de mangan cu 3 la sută.

In sectorul minereurilor neferoase s-au obținut de asemenea succese de seamă în întîmpinarea „Zilei Minerulu". La Băița — Crăciunești, la Rușchița și la Sacarîmb, planul de producție a fost depășit simțitor.

(Agerpres)

DOI SECRETARI

Biletul de tren l-am plătit cu 1 leu. La 8 și jumătate mă despărțeam de unul din cei doi; la 9 fără un sfert stăteam în fața celuilalt. Am în vedere pe Saveta Man, sufletul organizației de bază U.T.M. a gospodăriei agricole colective „Partizanii păcii" din Ideciu de Sus, raionul Reghin, și pe Aurel Mircea care, ca funcție, ocupă un loc corespunzător printre utemiștii din gospodăria colectivă „Grivița Roșie" — în Ideciu de Jos, al aceluiași raion, firește. Doi secretari.

Cînd îi alătur, imaginea lor pare o ilustrare a străvechei și lapidarei zicale: „Cum e turcul, și pistolul". Căci fiecare dintre cei doi secretari reflectă în mic și cu fidelitate, însușirile caracteristice al gospodăriei colective din care fac parte. In Ideciu de Sus, gospodăria socialistă a atras din decembrie 1950 pînă astăzi vreo 200 de familii, și mai are să-și continue munca de lămurire în rîndurile cîtorva, foarte puține la număr. La cel de Jos (vezi că și unele coincidențe au tîlc) numai 60 de familii se numesc colectiviste; cele rămase pe dinafară covîrșesc; e drept că s-a creat și o întovărășire. Dar dacă e vorba de cifre, nu acestea sînt cele mai de luat în seamă. Aici, certificatul de maturitate îl dă retribuirea zilei-muncă. Pentru că îmi displac coloanele aritmetice aride (nărav vechi, cu care nu mai lupt), spun numai că idecenii de sus au introdus anul acesta, primii în raion, sistemul avansurilor lunare și progresive în bani. Pe ianuarie au pus 1 leu ziua-muncă. In iunie a ajuns la 12 lei și în decembrie ziua-muncă va reveni la 18-20 lei. Calculat pe an și raportat la munca unui colectivist care se ține de treabă, venitul însumează bani grei, mii și mii de lei. Socialismul s-a instalat în gospodăriile acestor țărani avînd ca simbol elocvent sume lunare de 5—800 lei, adevărat salariu. Dar bucatele? Anul trecut, Gh. Schuster a adus singur vreo 700 kg. grîu. Familia Savetei Man s-a împrumutat de saci să care zahărul — 70 kg. de zahăr. S-ar putea îndulci o viață întreagă, dacă traiul le-ar fi înclinat doar spre dulce; însă, har muncii, nu-i vorba de așa ceva. Și țineți seama că a fost un an cu inundații și pagube mari, de care în această vară colectiviștii n-or să mai știe.

In Ideciu de Jos, gospodăria împlinește și ea 4 ani de viață, dar e încă prunc, cu picioare firave. Inaintează clătinat, nesigur. Colectiviștii privesc șovăitori înainte și mai aruncă priviri și în urmă. Președinții se schimbă des, ceea ce e un indiciu asupra meritelor lor (pe cîtă vreme idecenii de sus s-au dus după Petre Precup să-l cheme înapoi președinte, cînd acesta fusese chemat la o școală; oamenii au podit drumurile cu cereri peste cereri, pînă la minister, s-au bătut pentru președintele lor și pînă la urmă, izbîndind, nu le-a părut rău de osteneală). Biciclete, radio, mașini de cusut, ceasuri de mînă — obiecte familiare celor din Ideciu de Sus care le cumpără fără găurirea pungii, stau încă la hotarul Ideciului de Jos. Desigur, sînt și răspunsuri la această batere pe loc sau la această creștere greu încercată: coeziune slabă, experiențe nefolosite, organizare deficientă, uneori indolență...

Mă uit la Aurel Mircea. De sub pălăria înaltă de paie, ochii verzi sclipesc îngustați, întunecînd fața tînără, bălană. „Iar o fi venit unu' de la raion, că de ce nu facem, că de ce nu dregem"...

— Ai fost bolnav, Aurele?

— Nu. De ce?

— Știu eu? Dar poate ai fost plecat la vreo școală, undeva..

— N-am fost...

— Ori ce-ai avut? Căci, uite, ..48 zile-muncă în 7 luni de zile.. nu-i puțin de tot?

Răspunsul vine greu, într-un tîrziu, dar nu pentru că în adînc ar începe vreun proces de conștiință. Să fim serioși. Mustrări de astea s-au mai auzit multe pe aici.

— Este.

Mă dezarmează. Mai încerc să caut, nu circumstanțe, ci explicații.

— Taică-tău, fratele mai mare, or fi muncit ei mai mult, te-au mai cruțat cumva...

— Ba.

— Atunci?

Pasiv, Mircea așteaptă, fixează un colț în podea și așteaptă, îndură martirajul tăcerii prelungite și așteaptă. Ce să mai spună? Că o zi merge la lucru, două nu? Că sînt, totuși utemiști ca Ștefan Varga, care se dovedesc mai vrednici, mult mai vrednici decît secretarul? Și ce-i cu asta! la să-i vedem la ședințe, are vreunul harul vorbirii ca Mircea? N-are. Anul trecut a fost și membru în comitetul raional... Acum tace; ce să facă cu limbuția?

Il rog să-mi spună ce acțiuni comune a organizat cu celelalte două organizații din sat, utemiștii din întovărășire și cei din sectorul individual. Pentru o clipă, pare că se înviorează.

— Avem o echipă de oină, bună, foarte bună.

Joacă și el, au avut victorii în raion și au șanse chiar și pe plan regional.

Bine, oină. Altceva? Da, anul trecut au amenajat prin muncă voluntară o grădină, în marginea satului. Bun, anul trecut. Mai de curînd?

Rezervorul a secat.

— N-avem unde duce viață culturală, directorul căminului e plecat, căminul e închis.

— De cînd?

(Continuare în pag. 2-a)

La practică — printre prieteni

Joi 2 august un grup de 70 studenți din anul IV al Institutului medico-farmaceutic din București și din anul IV al Institutului medico-farmaceutic din Tg. Mureș, însoțiți de cadre didactice, au plecat în R. P. Ungară unde vor face practica studențească de vară. Studenții romîni vor lucra în clinicile medicale din Budapesta și Pecs.

In același scop au mai plecat pînă acum în R. P. Ungară circa 270 studenți și cadre didactice din Universitatea „C. I. Parhon" și Institutul de Petrol și gaze din București, Institutul medico-farmaceutic din Cluj, Institutul de mecanică din Orașul Stalin, Facultatea de geografie din Iași. In Republica Cehoslovacă se află în prezent mai mult de 30 studenți ai Facultății de filologie din București care fac un schimb de experiență cu studenții școlii economice din Brno și ai Facultății de filologie din Bratislava.

In cursul acestei luni, un grup de studenți și cadre didactice de la Institutul tehnic naval din Galați și mai mulți profesori ai Facultății de chimie a Universității „Bolyai" și Universității „Victor Babeș" din Cluj, vor pleca în călătorie de studii în R. P. Ungară, iar un grup de studenți și cadre didactice din Institutul de construcții din București vor pleca în același scop în R. P. Polonă. In prezent, un grup de studenți cehoslovaci ne vizitează țara într-o călătorie de studii.

In curînd studenții maghiari din Budapesta, Pecs și Veszprem, și studenți polonezi din Varșovia vor veni în țara noastră pentru practica studențească de vară.

(Agerpres)

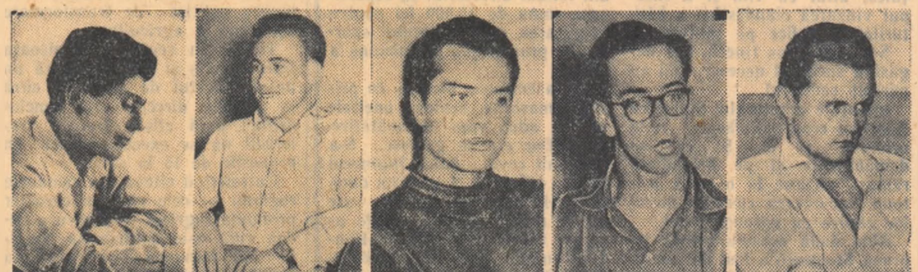
Elevii școlii superioare de marină se pregătesc zi de zi pentru a deveni marinari încercați și pricepuți ai flotei patriei noastre.

INTERVIU cu oaspeții noștri

Studenți din cinci țări despre Romînia

— **Care sînt impresiile dvs. din Romînia?**

Intrebarea aceasta am repetat-o multor oaspeți străini. De la fiecare din ei am primit răspunsuri ce reflectă experiențe proprii, confruntări interesante ale opiniilor preexistente cu realitatea, concluzii mai mult sau mai puțin precizate. Dar toți, absolut toți, folosesc superlativele atunci cînd e vorba să definească ospitalitatea tineretului nostru. Același lucru ni s-a întîmplat și atunci cînd am solicitat un interviu cîtorva dintre tinerii participanți la Tabăra internațională studențească, organizată la Timiș.

Jorge Rivadeneyra — Belarbi Abdelkader — Jean Paul Marin — Malcolm Clarke — Karel Nerad

La orele cînd arșița este cumplită, l-am deranjat din clipele de odihnă pe Jorge Rivadeneyra, student din Quito (Ecuador).

— **Impresii? Imaginați-vă ce înseamnă pentru un tînăr dintr-o țară semi-colonială să vină într-o țară nu numai frumoasă prin bogățiile cu care a înzestrat-o natura, ci și cu o structură socială și politică superioară. Impresiile sînt multe și puternice. Am fost încîntat de fabricile metalurgice văzute la Orașul Stalin. Ecuadorul este o țară bogată în materii prime. Dar noi sîntem nevoiți să le exportăm. Romînia și-a construit o puternică industrie metalurgică, dar lucrul care m-a încîntat în mod deosebit a fost faptul că vă dezvoltați ramura construcțiilor de mașini.**

Tînărul brunet din fața noastră păstrează o clipă tăcerea adunîndu-și parcă amintirile.

— **Faptul că producția e planificată are urmări minunate. Am văzut în satele romînești tractoare de producție indigenă. Paralel cu dezvoltarea industriei realizați mecanizarea agriculturii. Cît de departe este Ecuadorul însă de această situație. Importăm din S.U.A. un număr limitat de tractoare. In medie, există un tractor la 40.000 de ha. Dar ce fac micii proprietari de pămînt? Niciodată tractoarele nu intră pe petecele lor de pămînt. In schimb, 107 mari latifundiari stăpînesc cea mai mare parte a pămîntului. In timp ce în Romînia, muncitorilor agricoli li se arată multă grijă, în Ecuador, la sate domnesc încă relații semifeudale. Un muncitor agricol cîștigă într-o săptămînă cît un muncitor din industria zahărului într-o zi. Cred că nu trebuie să mai adaug că și muncitorul din industria zahărului trăiește zbătîndu-se în grele dificultăți materiale. Vizitînd comuna Hărman, am văzut transformările petrecute în satul romînesc. Și nu pot decît să-i invidiez pe țăranii romîni.**

Jorge Rivadeneyra continuă:

— **Vreau să vă spun cîteva cuvinte despre tinerii romîni. Că ei trăiesc în condiții mereu mai bune este un lucru limpede. M-a impresionat însă cordialitatea lor față de tinerii străini. Tineretul romîn are un dezvoltat simț al ospitalității.**

Cîteva ore mai tîrziu, vorbeam cu un tînăr algerian, Belarbi Abdelkader. In impresiile lui regăseam multe din cele spuse de studentul ecuadorian.

— **Eforturile Uniunii Tineretului Muncitor și ale tineretului romîn de a ne face cît mai plăcută șederea în țara dvs. sînt demne de toată lauda. Vin pentru a doua oară în Romînia. De la prima mea vizită au trecut trei ani. Vă pot spune sincer că am fost bucuros de numeroasele transformări petrecute în viața țării. Construcții noi, numeroase realizări în diferite domenii, dovedesc progresul constant al Romîniei. Iar tinerii romîni cu care am avut prilejul să stau de vorbă, mi-au confirmat aceasta.**

Jean Paul Marin este un student parizian care ne vizitează pentru prima oară țara. Primele lui cuvinte ne avertizează că nu face politică și că nu este decît un student creștin care ignorează disputele de natură politică.

— **Venirea mea aici este, aș spune, accidentală. Aflînd de tabăra de la Timiș am scris o scrisoare U.T.M. Și astfel am ajuns în Romînia. Gazdele romînești și-au făcut pe deplin datoria. Sînt foarte satisfăcut că am venit să văd această țară. Desigur, spun aceasta deschis, nu am fost mulțumit de faptul că în tabără am fost pus în situația să asist sau să particip la unele discuții ce n-au legătură strînsă cu viața studențească. Insă în ceea ce privește Romînia, impresiile sînt din cele mai bune. Imi dau seama că aci se duce o luptă pentru fericirea colectivității, nu a cîtorva persoane.**

Zîmbind, Jean Paul Marin adaugă:

— **Cînd au auzit de intenția mea de a pleca în Romînia, unii prieteni erau îngrijorați: crezi c-ai să te mai întorci? Reintorcîndu-mă la Paris, le ofer deci o... mică surpriză.**

Voiam să închidem carnetul de notițe, cînd interlocutorul nostru ne rugă să adăugăm că i-a plăcut Muzeul de artă al R.P.R.

Stăm de vorbă cu un alt oaspete: studentul englez Malcolm Clarke, un tînăr slăbuț, cu ochelari.

— **Vin pentru prima oară în Romînia. Dar în cincisprezece zile am avut posibilitatea să cunosc ospitalitatea poporului dvs. Am stat de vorbă cu tineri romîni și am văzut unele lucruri. Mi-am dat seama că exista o unitate în ceea ce privește concepțiile politice, că nu există o concurență politică ca în alte țări. La dvs. toți urmăresc același scop. Trecînd la un alt aspect, trebuie să spun că m-a impresionat strădania de a realiza o industrie puternică. Intreprinderile industriale pe care le-am vizitat sînt la un nivel pe care l-am întîlnit numai în țări europene înaintate. Despre tabără pot spune că a fost un prilej bine venit de a susține un schimb de puncte de vedere. Asemenea întîlniri contribuie fără îndoială la menținerea păcii în lume.**

Studentul ceh Karel Nerad, din Ostrava, ne povestea despre faptul că vizita în Romînia i-a permis discuții interesante cu specialiști din industria metalurgică.

— **Mă pregătesc să-mi iau examenul de stat. De aceea, a fost foarte utilă pentru mine întîlnirea cu tovarășii romîni ce au experiență în domeniul metalurgic. Am remarcat diferența unor procese tehnologice și am aflat multe lucruri interesante.**

15 zile în Romînia este o perioadă de timp scurtă. Fiecare dintre oaspeții noștri au cules însă impresii cu mult mai numeroase decît pot să le redea cîteva fraze ale unui interviu. Desigur aceste impresii vor fi comunicate mai pe larg tinerilor din țările lor. Dar contactul cu oaspeții noștri ne-a permis să aflăm părerea lor într-o problemă de mare însemnătate: cooperarea internațională studențească. Aceste păreri le vom relata într-un număr viitor al ziarului nostru.

EDGARD OBERST

De ce depinde satisfacerea cerințelor brigadierilor?

Privești harta țării. Cu mîndrie exclami: Aceasta este patria mea! Și acolo unde exista un mic orășel sau un sătuc pierdut în cine știe ce cîmpie sau cută de deal — locuri în care niciodată nu se întîmpla nimic deosebit — a poposit în anii din urmă elementul înoitor, dătător de viață. Din îndepărtata Suceavă, ce mai poartă încă, pe ici, pe colo, urmele vremii arcașilor lui Ștefan cel Mare, pînă la Dunărea cea bătrînă, de la Galați, oraș ce a renăscut din ruine pînă la Hunedoara și Petroșani și de acolo pînă hăt, departe, în cine știe ce colț, țara se găsește într-un profund proces de transfigurare. De la hidrocentrala ce poartă numele lui Vladimir Ilici, construcția laminorului de țevi de la Roman și imensele construcții hunedorene, pînă la lucrările de interes regional și raional, țara este acoperită de un lanț de șantiere. Pe multe dintre ele, alături de constructorii experimentați au venit recent — la chemarea partidului și a organizației noastre, numeroși brigadieri, tineri entuziaști ce urmează tradițiile eroice ale foștilor brigadieri de la Salva-Vișeu și Bumbești-Livezeni. Despre felul în care le-au fost create condiții de muncă și viață pe unele șantiere acestor pionieri ai muncii voluntare, vorbesc rîndurile de mai jos:

De unde se vede ce stă în puterea organizației...

Stăteam de vorbă cu un inginer. Omul lucrează de cinci ani, de la „începutul începutului", la barajul hidrocentralei „V. I. Lenin" Bicaz. Îmi spunea: „A fost tare greu. S-a săpat groapa în stîncă. Piatra a fost „curățată" cu migală. Mă uit acum adesea la cei care trec pe șosea. Ei privesc jos la lucrările de betonare și surprind pe fețele lor mai totdeauna o expresie de dezamăgire: eh, nimic grozav! Și la drept vorbind, ce se poate vedea? O groapă, cofraje, începutul unei fundații. Nici o impresie profundă".

În perspectiva măreață trebuie privit fiecare colțișor al șantierului hidrocentralei „V. I. Lenin" Bicaz. Așa și privesc de altfel cei mai mulți dintre tinerii constructori.

Dar, cum e și firesc, pentru constructori mai există și altă perspectivă mai redusă ca dimensiuni, dar de loc măruntă: tinerii se gîndesc la traiul lor de azi și de mîine; la ceea ce au nevoie, la un costum nou, la o bicicletă sau un ceasornic. Ceea ce e bine, e faptul că organizația U.T.M. se gîndește la aceste perspective, la problemele „mărunte" ale vieții de toate zilele a tinerilor.

Mai înainte de toate, organizația U.T.M. se preocupă să-i facă pe tineri să înțeleagă cît mai bine legătura care există între rezolvarea problemelor lor materiale, a îmbunătățirii nivelului lor de trai și munca prestată zilnic. Sînt larg folosite consfătuirile „fulger" organizate pe brigăzi de tineri în ziua plății salariului. În aceste consfătuiri se discută despre munca și cîștigul tinerilor. Sînt date exemplu cei care au muncit și rezultatele, arătîndu-se și cîștigul însemnat realizat: sînt „citați" de asemenea codașii, leneșii, care ca urmare a comportării lor se aleg cu cele mai mici cîștiguri. Organizația U.T.M. se străduiește să-i ajute pe tineri să-și gospodărească bine salariul. Sînt popularizați acei tineri care-și cheltuiesc cu folos banii cîștigați.

Tinerii găsesc în organizația lor și un sprijin hotărît în apărarea revendicărilor lor economice juste. Atunci cînd, de pildă, tinerii din brigada a 15-a de la Stejaru, condusă de Grigulă Nicolae, n-au fost mulțumiți de cantitățile înscrise în foile de lucru arătînd că s-au făcut scăpări la centralizare, revendicările juste ale tinerilor au fost apărate de către organizația U.T.M. S-au luat măsuri de recalculare a cantităților lucrate, tinerii primindu-și astfel în întregime drepturile lor bănești. Tot așa s-au rezolvat lucrurile și la brigada a 2-a, unde în urma recalculării s-au introdus cantități omise în valoare de peste 3.000 lei, pe care tinerii i-au încasat ulterior.

Organizația se interesează de asemenea de condițiile de cazare a tinerilor. A fost inițiată o întrecere pentru amenajarea celui mai frumos dormitor. Întrecere care a dus la realizări însemnate: cele mai multe dormitoare au devenit mai ordonate, mai curate, mai atrăgătoare. În unele locuri, tot pentru îmbunătățirea cazării, s-a trecut la reorganizarea dormitoarelor urmărindu-se și un criteriu pedagogic. Unii tineri nedisciplinați au fost repartizați în dormitor cu vîrstnicii pentru a lua exemplu de comportare de la aceștia. În felul acesta, tinerii ca Vasile Roșca, după ce au locuit o vreme în dormitoarele vîrstnicilor, au devenit disciplinați, păstrînd ordine și curățenie în dormitor. Tot în această direcție a fost inițiată scoaterea unor gazete speciale în dormitoare, gazete cuprinzînd întrebări și răspunsuri cu privire la comportarea tinerilor. Tinerii interpelați trebuie să răspundă întrebărilor critice tot prin gazeta de perete. Excavatoristul Toma Fleicher — de pildă — a fost întrebat de ce se culcă așa cum vine de la lucru, îmbrăcat și murdar. I s-a dat termen de răspuns 24 de ore. El n-a răspuns în scris dar de atunci și-a revizuit purtările rușinoase dinainte. Această formă de educare a dat rezultate însemnate, în special la dormitoarele tinerilor din sectorul baraj.

Organizația se îngrijește în același timp ca tinerii să aibă și cele mai bune condiții de folosire plăcută a timpului liber. Sesizîndu-se astfel de slaba activitate culturală și proasta organizare a timpului liber al tinerilor, comitetul U.T.M. de la tunel-Ieșire a luat o serie de măsuri. Bibliotecile care se transformaseră în magazii de alimente au fost redate adevăratei lor meniri. Bibliotecile volante au fost îmbogățite cu noutăți literare. S-au înființat cercuri de citit și cercuri artistice pe dormitoare. Au fost organizate recenzii, seri literare.

S-ar mai putea spune multe lucruri despre ceea ce se face pentru îmbunătățirea continuă a vieții tinerilor pe șantier la Bicaz. Așa cum s-ar putea vorbi și despre unele posibilități nefolosite, despre o oarecare lipsă de interes a comitetului U.T.M. față de activitatea sportivă care este slabă. Ceea ce vrem însă să subliniem este faptul că atunci cînd organizația U.T.M. se preocupă de problemele condițiilor de viață și odihnă ale tineretului, atunci, cu sprijinul organizației de partid, cu participarea tuturor tinerilor, se pot face lucruri bune, lucruri de mare importanță.

..Iar aici... în puterea unor „șefi" necontrolați la timp

La început, pe șantier a fost nevoie de 100 de brigadieri. Răspunzînd însă chemării, tinerii s-au prezentat aici în număr de 164.

Membrii conducerii întreprinderii și șantierului unde se construiește uzina petro-chimică Brazi au rămas pe gînduri. „Prea mulți, prea mulți" — discutau între ei. Totuși, tot cineva din conducere a spus: „Să rămînă cu toții. Le vom găsi de lucru și astfel vom grăbi construcția uzinei. Trebuie să ne bucurăm de entuziasmul tineretului".

În primele zile după deschiderea șantierului, tinerii au săvîrșit adevărate fapte de bărbăție. Cele cinci brigăzi au realizat atît cît ar fi realizat 12 brigăzi în ritm normal. Era lipsă de scule, de unelte. Lipseau 15—20 de roabe, lopețile și cazmalele au fost improvizate, executate pentru staturi mai mici. Din cele trei tractoare rutiere nu funcționa decît unul. Tinerii nu s-au speriat însă. Au socotit că acestea sînt greutățile fiecărui început, că fără îndoială, vor fi rezolvate neîntîrziat de conducerea șantierului.

Dar încă de la început altceva s-a dovedit a nu le place însă brigadierilor. Ca administrator al cantinei, conducerea a angajat un om care nu avea nici în clin nici în mînecă cu atmosfera entuziastă de pe șantier. Un fost șef de post de jandarmi, care pe timpuri funcționa la Moreni. Acesta a început să saboteze munca șantierului. A adus la cantină salam stricat și carne stricată, din care pricină s-au intoxicat grav mai mulți tineri, printre care Gheorghe St. Gheorghe, Constantin Șupeală, Ion Golea și alții. Și dacă acest individ a văzut că cei din conducere, în ceea ce-l privește, parcă nu văd cu ochii și nu aud cu urechile, a început să și fure. El a fost prins pe cînd vroia să transporte de la magazia cantinei acasă, o cantitate de făină.

Desigur că făina a trebuit s-o restituie dar la atît s-au redus consecințele. Încurajat de atîta bunăvoință din partea conducerii șantierului, el a adus pe ascuns două butoaie, unul cu țuică, altul cu vin, și a început vînzarea clandestină a băuturilor alcoolice pe șantier.

S-au tot plîns tinerii, dar negăsind sprijinul necesar, unii au părăsit șantierul.

Intențiile sabotorului Stoicescu Aurelian erau satisfăcute. Asta urmărea și el. Și ca să demobilizeze și pe brigadierii rămași, recurse la o nouă metodă: încărcarea costului meselor zilnice cu aproape 2 lei.

Abia după această ultimă ispravă Stoicescu a fost dat afară. Cum se explică această toleranță?

Această întrebare și-au pus-o și brigadierii. Și ei s-au mai întrebat — și aceasta are o legătură strînsă cu prima întrebare — de ce șeful șantierului, inginerul Rusu, s-a arătat atît de încîntat de plecarea brigadierilor?

Cînd s-a constatat omiterea celor mai buni brigadieri de pe listele de plată pe luna mai — a lui Gheorghe Miță, Constantin Cristea, Traian Cojocaru, Dumitru Gheorghe, Alexandru Buliga și alții — inginerul Rusu din nou s-a făcut că n-aude, nu vede. În urma unor discuții, șeful șantierului a ridicat din umeri și s-a scuzat că „șantierul nu avea nevoie decît de 84 de oameni și că era firesc să se întîmple ceea ce s-a întîmplat". Nici organizația U.T.M. n-a fost prea receptivă la aceste lucruri. Ea n-a insistat cu tărie pentru luarea unor măsuri.

Pe aici a mai trecut și tovarășul director al Trustului de construcții nr. 13 din Ministerul Construcțiilor. La deschiderea șantierului și pe data de 16 iunie el a vorbit brigadierilor, arătîndu-le că pe lîngă faptul că va sprijini șantierul pentru lichidarea lipsurilor, va căuta ca din fondul directorial să repartizeze suma de 15.000 lei pentru asigurarea echipamentului sportiv. A promis și... promisiune a rămas.

De asemenea, nici în ce privește mașinile, sculele, uneltele nu s-a adus vreo îmbunătățire.

A! Dar era să greșesc. S-a înfăptuit ceva. Adică inginerul Rusu a înfăptuit. A angajat două căruțe în locul rutierelor pe care nu le repară. Aceste căruțe aparțin afaceristului Vasile Funduleanu din București, bulevardul 6 Martie nr. 48.

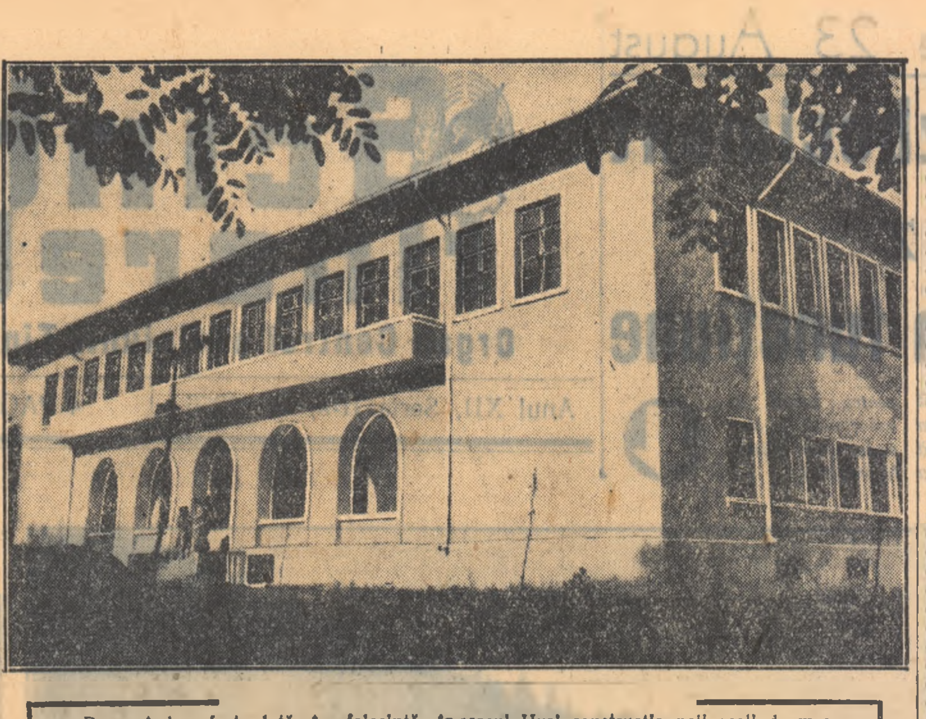
E drept, atelajele nu sînt înregistrate la nici un sfat popular, dar asta, se vede, n-are importanță.

În același timp, la recomandarea șefului șantierului, pontatorul Cuzuc are grijă ca intermediarilor lui Funduleanu (care vine din București doar să ridice banii) să le treacă zilnic în loc de patru drumuri cît fac cu căruțele, cîte 8—10.

Acum, inginerul Rusu, pe măsură ce scapă de brigadieri prin metodele arătate mai sus, angajează antreprenori particulari, motivînd că e nevoit să facă acest lucru din lipsa mîinii de lucru. Notați bine: atunci cînd cei 164 de brigadieri cereau de lucru, el se scuza că nu are documentația tehnică la îndemînă. Azi are documentația tehnică, dar...

Alături de toate lucrurile bune, adesea noi lăsăm să crească și ciupercile. Ciupercile otrăvite trebuie însă smulse din rădăcină, neîntîrziat.

EM. RUCAR
ION TEOHARIDE

De curînd a fost dată în folosință în orașul Huși construcția noii școli de mecanici agricoli.
Localul școlii are 5 săli de curs, o sală de festivități, sală de gimnastică, bibliotecă, baie etc.
În fotografie: clădirea școlii. Foto: G. PAUL

DOI SECRETARI

(Urmare din pag. I-a)

— De vreo lună.

— Și înainte?

Iarăși colțul de podea, iarăși tăcere. Așa, de formă, un mormăit:

— Înainte mai mergea.

Și mă gîndesc că ar fi putut să fie o forță acest Aurel Mircea. Împreună cu Filip Cristea și cu Vasile Pescăruș, secretarii organizațiilor U.T.M. din întovărășire și respectiv din sat. Am fost împreună cu ei la sfat: „ce-i cu căminul?" S-a vădit că nici unul dintre ei nu fusese vreodată pe acolo, nici la partid cu problema aceasta. Trebuie să știi unde să bați ca să ți se deschidă... Sigur, tovarășii de la sfat nu sînt îngeri, dar un ajutor (chiar substanțial) ar fi putut da, dacă erau încunoștiințați...

Saveta Man, ea una, n-ar fi lăsat lucrurile baltă. N-ar fi cruțat osteneala. Știe și prețul, și rostul unei acțiuni. S-a convins ea singură că un cuvînt spus cum trebuie, unde trebuie, nu cade în vînt. A vorbit, astfel, la cel de al II-lea Congres al U.T.M.-ului. Delegații au văzut urcîndu-se la tribună o tînără potrivită de statură, bălaie, cu ochii vii. S-a mîndrit cu măsură și cu dreptate cu gospodăria colectivă din care face parte; a arătat contribuția utemiștilor, a criticat raionul: de luni de zile nici un instructor nu mai călcase prin Ideciu de Sus. Saveta a vorbit, ziarele au consemnat, raioanele U.T.M. au prelucrat materialele Congresului — și iată că instructorii, ca și ziariștii, după cum se vede, au început să fie oaspeții idecenilor.

Trebuie tact în munca de secretar, trebuie pricepere. Dintr-o carte ca „Experiența Comsomolului" Saveta învață multe, dar în primul rînd învață că e necesar să gîndească cu propria-i minte, să se orienteze singură. Uite, odată, Gheorghe Precup și-a pierdut carnetul roșu, dar n-a suflat o vorbă. La găsit vărusău Ion, și l-a pus deoparte apoi l-a înmînat secretarei, fără să pomenească cuiva despre asta. Ei! A urmat o adunare de U.T.M. Să fi știut dintru început despre ce este vorba, Precup, supărăcios, poate n-ar fi venit. Dar lucrurile au început de departe; ce înseamnă să fii utemist? Dar carnetul ce semnificație are? Care-i hotarul dintre neglijență și dezinteres? Cum rămîne cu cinstea cînd tăinuiești o astfel de pierdere?... Și așa, din aproape în aproape, utemiștii au început să se uite unii la alții, iar numele lui Pricop a ieșit ca untdelemnul deasupra apei. A fost o discuție vie și instructivă, și toți cei patruzeci de băieți și fete au simțit că la ședințele organizației lor nu-și pierd vremea degeaba.

Chibzuială matură. Acum a venit Baciu, instructorul comitetului raional. Zor nevoie — brigadieri; „mîine să plec cu ei la raion". Saveta s-a dus însă cu Baciu la președintele gospodăriei. Dezamăgire:

— Acuma, nu se poate; sîntem în toi cu muncile, și cînd am angajat brațe străine, că nu mai pridìdim, n-o să-i dăm pe-ai noștri. Asta-i una. Pe urmă, băieții pe care-i propuneți voi nu sînt chiar așa de buni. Dacă fac de rîs gospodăria și șantierul, întorcîndu-se cu coada între picioare și urmăriți de o citație-amendă, cum s-a mai întîmplat cu unui? Brigadieri din ăștia nu trebuie nimănui.

Saveta a înțeles cea dintîi că aici e adevărul. Mai pe urmă, a înțeles și instructorul că e mai cu folos un brigadier destoinic în septembrie decît trei „fluturi" aduși foarte prompt. Și s-a întors la raion, urmînd să înfrunte eventualele fulgere de acolo.. Secretara va începe însă o muncă temeinică, cu băieții de nădejde, cu Moț Ion, cu Gh. Schuster II. cu Lucian Pop sau cu Grigore Vintu; cînd o veni vreunul dintre ei la Bicaz, apoi, vorba aceea, să se cunoască.

Doi secretari...

Saveta își așteaptă bărbatul plecat la oaste, își crește fetița și se frămîntă pentru ca în gospodărie să se cunoască mai mult prezența utemiștilor. Aurel Mircea e holtei, are griji pe o unghie și, cînd iese la sapă, stă și fumează o țigară cam la fiecare sfeclă pe care o desface din strînsoarea pălămidei. Secretara din Ideciu de Sus ar bate mulți kilometri să știe că la capătul drumului o așteaptă — nimic altceva decît un sfat bun. Secretarul din Ideciu de Jos e plictisit de cei prea mulți care vor să-l vadă muncind mai bine. Cea dintîi folosește cuvîntul roditor, nu zgîrcit, dar nici cu risipă, urmărindu-l, pînă în sufletul omului: încolțește acolo, sau se pierde? Cel de al doilea se bucură că e știut în raion ca un bun de gură, care va să zică are „nivel politic".

Pînă cînd nu se vor înfrunta pretutindeni, în ciocnire fățișă, acțiunea cu inerția, energia cu moliciunea, flacăra cu fumul, cîntecul cu mormăiala, nu trebuie să avem liniște. Nu poate fi vorba de armistițiu între ele. Aceasta ar fi o coexistență pașnică în care nu sîntem interesați de fel.

ȘTEFAN IUREȘ

NU se pot oare REZOLVA?

Un șef, o poveste și nemulțumiri

...A fost odată un șef de garaj, așa trebuia să înceapă povestea. Însă, fiindcă din nefericire eroul deține același post, abandonez introducerea consacrată, intrînd direct în subiectul întîmplării.

...Era pe la sfîrșitul lui aprilie. Tovarășul Mihai Cristescu, șeful garajului Viscofil București, sfătuia părintește șoferii:

— Măi băieți, măi feciori, ascultați vorbele mele bătrînești. Azi luați prima. Aveți grijă, nu risipiți banii fără socoteală și mai ales... nu-l uitați pe șeful vostru. Nu cer mult: 2—3 poli de căciulă. Eu v-am propus la primă, eu vă ocrotesc, eu închid ochii cînd, de... Mi se cuvin, deci, „mici reparații generale"?

Șoferii tăceau. Liniștea aparentă ascundea repulsia lor împotriva năravului bine cunoscut căruia „șeful" îi dăduse numele „mici reparații". Cu Mihai Cristescu nu era de glumit. Mergea vestea că cine cîrtește își ia adio de la primă. Luni de zile nimeni nu a îndrăznit să informeze organele în drept. Dar iată că un tînăr demască faptele necinstite ale șefului de garaj.

Cei chemați să rezolve cazul au adunat probe, au întocmit referate, au tras concluzia: „Cristescu Mihai nu merită să fie șef de garaj" și... au încuiat dosarul într-un birou de la cadre.

Nopți și zile, săptămîni și luni, împricinatul s-a zbătut obsedat de impresia că se prăvălește într-o prăpastie fără fund. Nu-l mustra conștiința, ci frica și dorul de răzbunare îl măcinau. Deseori ofta: „Ah șoferii, șoferii; am să v-o zic de la obraz. Nu, nu. Mai nimerit e să „nu știu" și să „nu-mi pese". Apoi vă arăt eu cine mi-s".

O săptămînă, două, nu îndrăzni să-și pună planul în aplicare. Dar, pe măsură ce zilele treceau, prindea curaj, devenea mai ironic, și făcea multe șicane celor care l-au reclamat.

Aceasta e, pe scurt, povestea, neterminată încă, de la Viscofil București. Pe bună dreptate muncitorii Toma Grigore, Segal Davis, Nicolae Virgolici, Petre Șutru și alții sînt nemulțumiți că nu se ia nici o măsură împotriva necinstitului șef de garaj.

Corespondent
CONSTANTIN DOGARU

Dorința unui „pustnic"

După cum impune buna cuviință, îmi dați voie să mă prezint: Sînt terenul de volei al Școlii tehnice de maiștri din str. Spătarul Preda nr. 13, București.

Spre rușinea obrazului meu de zgură, mărturisesc că nu arăt prea îngrijit și îmi trag zilele ca vai de capul meu, pustnic, uitat de lume. În zadar brațele mele de fier (pardon barele) au ruginit în aceeași poziție ca niște semne de mirare. Nimeni, nimeni nu-mi recepționează S.O.S.-urile.

Prietenii mei, elevii școlii nu m-au dat uitării. Ei nu mă ocolesc, dimpotrivă mă compătimesc și se scuză jenați: „Nu sîntem vinovați, știi..."

„Vă înțeleg" aș vrea să le răspund, dar sufocat de buruieni glasul mi se curmă. Cîteodată băieții își iau inima în dinți și tabără veseli asupra mea. Îi primesc cu brațele deschise. Nu am cuvinte să descriu desfătarea acelor momente. Mingea, acest copil zburdalnic, aleargă din mînă în mînă. Chiar dacă e pliciuită prea tare nu se supără, sare peste plasă, trece de la om la om și uneori îmi mîngîie fața zgrunțuroasă.

Deodată pîrdalnica își ia avînt și, zvîrr! cade în trifoiul plantat în jurul meu. Jucătorii rămîn înmărmuriți. Imediat vocea sonoră emisă de direcția școlii îngrozește pe sportivi:

— Troglodiților, vreți să rămînă calul școlii fără iarbă? Ieșiți afară, afară de pe teren. Dacă nu, vi se taie bursa!

Bunii mei prieteni lasă bărbiile în piept și, încolonați în flanc cîte unul se îndreaptă spre curîilcica dreptunghiulară rezervată pentru plimbarea cîtorva sute de elevi.

Mingea acuzată de răzvrătire e arestată și încarcerată într-un dulap întunecos.

Despre mine, ostracizatul, ce să vă spun... mă retrag în pustnicia mea nutrind speranța că după furtună va veni, poate, și vreme bună.

La revedere
Terenul de volei

P.S. În aceeași școală trăiește păstrată sub chele, părăsita mea soră: Sala de sport.

Pentru conformitate
PAUL DAN

Fapte studențești

Studenții grupei 130 (anul III) de la Institutul Agronomic din Cluj au plecat în practică la G.A.S. Dumbrăveni, raionul Sighișoara. Au plecat cu toții cu gîndul de a munci bine, de a fi de un real ajutor țăranilor și colectiviștilor, de a-și împlini cunoștințele teoretice cu cele practice. N-au visat nicidecum să facă cine știe ce fapte eroice. Doreau însă din tot sufletul să arate populației sătești ce rol de seamă îl are inginerul agronom la sat.

Munca studenților la practică este complexă și nici de cum ușoară. Țăranii muncitori din comuna Armeniș apreciază însă eforturile lor, considerîndu-i ca pe niște adevărați colaboratori și ajutoare de nădejde. Iar de la o întîmplare încoace, studenții sînt considerați de către țăranii muncitori de pe acele meleaguri ca și fiii lor. Iată întîmplarea: într-o zi, în comuna Sintioana, satul Armeniș, a plouat torențial. Ploaia a inundat satul punînd în pericol vieți omenești și o bună parte din avutul obștesc. Majoritatea cetățenilor erau la cîmp. Pe-acasă se aflau doar copii și bătrîni. Cei 23 de studenți aflați în comună s-au organizat cît ai clipi din ochi pe echipe și au sărit în ajutorul oamenilor. Fiind și buni înotători au reușit să salveze nenumărate animale de-ale țăranilor individuali sau ale colectiviștilor, zeci de obiecte casnice, pe copii și bătrîni.

Emoționați, țăranii au mulțumit studenților și educatorilor acestora pentru tot ce au făcut pentru ei, arătîndu-și în același timp bucuria că studenții învață în facultate nu numai o meserie, dar învață să fie oameni în împrejurările cele mai grele.

ION ȘERBAN
student anul III
Institutul Agronomic Cluj

Arii ale tineretului timișorean

IN FAPTE și IN SCRIPTE

În aceste zile, pe întinsa și mănoasa cîmpie a Banatului, munca de culegere a bogatului rod al holdelor este în toi. Secerișul păioaselor a fost terminat în mai multe raioane ca: Pecica, Arad, Ciacova etc.

Pînă în prezent, față de anul trecut s-au obținut rezultate mai bune în organizarea ariilor, a transportului snopilor, a treierișului precum și în îmbinarea muncii de recoltare și treieriș cu munca politică de transformare socialistă a agriculturii.

Totuși, în regiunea Timișoara între seceriș și treieriș există un decalaj destul de mare. O cifră în această direcție este concludentă: pînă zilele trecute treierișul nu se executase nici în proporție de 15 la sută.

Cutreierînd cîteva din raioanele regiunii — cele cu un caracter pronunțat agricol — pentru a vedea care este contribuția tinerilor din regiunea Timișoara la grăbirea treierișului, am constatat că, deși în majoritatea cazurilor se desfășoară o muncă entuziastă, există încă rezerve a căror folosire urgentă ar putea să ajute mult grăbirea treierișului.

Incordare din zori pînă-n amurg

Nădlacul e comună mare, bogată, situată la marginea raionului Pecica.

În această vară holda de grîu s-a arătat bogată. Abia dăduse în pîrgă cînd organizația U.T.M. din comună a început să-și pună problema amenajării unei arii a tineretului.

Rotaru Constantin, secretarul organizației U.T.M. din comună, s-a sfătuit și cu ceilalți membri din comitet și apoi au trecut la organizarea ariei. E foarte simplu să-ți dai seama că aici muncesc tinerii. Cîntecul, gluma, sînt prezente, dar și munca încordată. Buttar Pavel, de la stația de radioamplificare locală le-a aflat de acum gusturile și, seara, cînd se transmite concert de muzică ușoară și populară în cinstea fruntașilor, nu dă greș cu alegerea discurilor. Apoi, aproape zilnic au oaspeți — brigada de agitație condusă de utemistul Ion Neghiu, directorul căminului cultural, precum și pe bibliotecarul utemist Dumitru Neghiu, care-și găsește de lucru cu o carte, cu o recenzie...

Sînt aproximativ 50 tineri care deservesc această arie. La propunerea organizației de bază U.T.M., au venit să muncească la aria tineretului mai mulți tineri salariați ai cooperativei de consum, ai sfatului popular etc. Pentru ca lipsa lor în producție să nu se simtă, ceilalți tineri care au rămas în birouri sau la magazinele cooperativei au hotărît să muncească și pentru tovarășii lor plecați la arie. Este o inițiativă vrednică de laudă, luată în scopul grăbirii treierișului.

O activitate intensă se desfășoară și la aria tineretului din comuna Șeitin, din același raion. În pauze sau în amurg, cînd batoza obosește să mai înghită snopii de grîu, tînărul țăran muncitor Ioan Miszarosi, membru în comitetul raional U.T.M., poartă discuții cu tinerii, cu părinții lor, despre statutul model al întovărășirilor agricole. În comună este o gospodărie colectivă, dar tinerii vor acum să se facă și o întovărășire. Pentru ca munca pe care o desfășoară să dea roade, Ioan Miszarosi a fost primul care a depus cerere de înscriere în întovărășire. Ceilalți tineri au început să-l urmeze...

...Saravale, comună megieșă cu orășelul Sînnicolaul Mare, din raionul cu același nume. Organizarea ariei tineretului a devenit o tradiție pentru tinerii colectiviști de aici. Conducerea gospodăriei a fost bucuroasă cînd organizația de bază U.T.M. a propus amenajarea unei asemenea arii.

...Camionul gospodăriei scurtează drumul spre arie. 22 de tineri în frunte cu Ion Todos, secretarul organizației de bază U.T.M., au fost poate primii cetățeni ai satului care s-au trezit după al treilea cîntat de cocoș și tot ei au fost primii care au pornit batoza. În fiecare zi, cu ajutorul acestor tineri entuziaști, batoza tractoristului Iosif Nogy treieră multe sute de kilograme de grîu peste normă.

La pomul lăudat...

O tovarășă, activistă a Comitetului raional U.T.M.-Timișoara, transmitea comitetului regional U.T.M. că în raion funcționează două arii ale tineretului obținînd rezultate minunate. Una din ariile lăudate era cea din Sînmihaiul Romîn. La Sînmihai însă, la aria numită a tineretului, ore întregi batozele stau pentru că treierișul nu este bine organizat. Căratul la arii se face prea încet, iar cei care trebuie să treiere nu vin la vreme. Nici un activist al comitetului raional U.T.M.-Timișoara n-a venit să discute cu tinerii care lucrează aici, să le afle păsurile, să-i ajute în organizarea muncii.

— Mergeți, tovarăși, la Cărpiniș — ne-a sfătuit tovarășul Andrei Cîrjan, secretar al Comitetului raional U.T.M.-Jimbolia. Veți găsi acolo o arie model a tineretului.

De la pomul lăudat ne-am întors însă cu sacul gol. E adevărat că sînt două batoze la care lucrează și mulți tineri. Dar tot atît de adevărat este că nimeni din colectivă n-a auzit de o arie a tineretului, că tinerii care lucrează la aceste arii nu desfășoară nici un fel de muncă politică. Gazeta de arie nu are nici un articol. Nu există întrecere între batoze, nu există muncă culturală la arie. În schimb, raionul „știe" că treaba merge bine. Probabil că așa au visat. Păcat însă că tovarășii de aici nu știu că instructorul raional U.T.M. Aurel Dudu, care răspunde de acest sector, în loc să îndrume munca tineretului se plimbă fără rost și că tinerii colectiviști din Cărpiniș discută mult despre comportările acestui activist.

La Comitetul raional U.T.M.-Arad, tovarășa Aurelia Stoica, secretară a comitetului raional, ne-a spus că probabil pe la Șag sau Hunedoara Timișană sînt arii ale tineretului. Mai mult nu știe să ne spună despre această problemă. În realitate, la Șag și la Hunedoara Timișană, nu sînt astfel de arii, iar treierișul se desfășoară defectuos. Deși recolta ul s-a terminat de mai multe zile, pe întreaga comună treierișul n-a atins decît 10 la sută, iar transportul la arii se face încet, la întîmplare. În momentul cînd scriam aceste rînduri, comuna Șag (de care aparține și satul Hunedoara Timișană) este printre ultimele din raion la treieriș. Au cu ce să se laude tovarășii de la Comitetul raional U.T.M.-Arad!

Sacul cu sarcini

Tovarășul Nicolae Văcaru, adjunct cu problemele tineretului sătesc al secției organizații U.T.M. de la Comitetul regional U.T.M.-Timișoara, este singurul activist care se ocupă cu problemele agricole. De pildă, în această problemă a ariilor tineretului am stat de vorbă mai întîi cu tovarășul Iosif Lobodics, secretar cu problemele organizatorice al comitetului regional U.T.M. Secretara tehnică, la care am fost îndrumați, nu-și amintea de vreo situație a ariilor tineretului, dar ne-a asigurat că tovarășul Văcaru trebuie s-o cunoască. Acum însă este plecat pe teren.

L-am întîlnit pe teren și ceea ce a știut ne-a spus. Dar nu acesta este esențialul, ci faptul că ceilalți tovarăși, care ar trebui să cunoască și eventual să meargă mai des pe teren cînd este vorba de asemenea acțiuni, scutură din umeri. Ne întrebăm, atunci, cu ce alte probleme se ocupă instructorii regionali dacă nu îndrumă și controlează munca organizațiilor și dacă nu informează apoi biroul regional despre cele mai importante probleme pe care le întîlnesc pe teren? Ce a făcut biroul regional pentru ca comitetele raionale să nu îndrume „după ureche" munca tinerilor la treieriș? Că organele și organizațiile U.T.M. mai desfășoară o muncă superficială, birocratică, dusă la întîmplare se poate vedea și din numărul mic de arii ale tineretului — aproape 30 — dintre care multe există numai în scripte.

Realitatea dovedește că se puteau organiza mult mai multe asemenea arii. Condiții sînt la Șofronea și Vinga, raionul Arad, Lenauheim, raionul Jimbolia. Turnu și Felnac, raionul Pecica, Sînnicolau, Arad — Chelmac și Zăbrani, raionul Lipova și în multe alte locuri. A lipsit însă preocuparea. Tocmai pentru faptul că sarcinile sînt aruncate în spatele unui singur om, munca se desfășoară defectuos. Este de datoria biroului regional să lichideze aceste lipsuri acum, în aceste zile cînd treierișul trebuie intensificat.

N. SIMIONESCU
și C. BUCUR

Un nou vlăstar al cincinalului

Fabrica de azbociment de la Bicaz

Cînd am ajuns pe şantierul fabricii de azbociment din Bicaz, prima cunoştinţă am făcut-o cu utemistul Nicolae Velicu, şeful lotului de construcţii. Era tocmai omul care mă interesa. Tov. Velicu mi-a ghicit gîndul. Poate că de aceea s-a grăbit să înceapă a povesti fapte din viaţa şantierului.

— Cunosc şantierul încă de cînd pe aceste locuri nu erau decît pădurea şi cîteva case gîrbovite de vreme. Pădurea a fost defrişată şi casele mutate. Ţin minte ziua cînd m-am urcat împreună cu un grup de topometri şi proiectanţi în coasta dealului din faţa noastră şi priveam împreună ţăruşii care marcau contururile viitoarei construcţii. Imi închipuiam cum va arăta corpul principal al fabricii ce va acoperi suprafaţa de un hectar. De fapt povestea fabricii noastre este scurtă. Eram aici în toamna anului 1953 cînd au sosit primii muncitori pe şantier. La început, ei au construit linia ferată şi şanţurile pentru canalizare. Pe atunci ritmul lucrărilor mergea încă lent. La sfîrşitul anului 1954, cele mai de seamă lucrări executate erau fundaţiile de beton, baracamentele şi podul de peste rîul Bicaz.

Pe şantier se petrec uneori fapte ce-ţi rămîn pecetluite în minte vreme îndelungată. Nu pot uita, de pildă, un moment din primăvara anului 1954. Intr-o noapte, echipa de dulgheri a maistrului Nagy Marton monta arcul de beton prefabricat la podul de peste apa Bicazului. Semne de ploaie nu erau. Oamenii lucrau liniştiţi. Apa rîului s-a umflat însă pe neaşteptate. Sus în munţi se produsese o rupere de nori. Situaţia podului la care lucra Nagy era în primejdie. Munca de săptămîni de zile putea să se năruiască în cîteva minute.

Consolidarea eşafodajului cerea din partea dulgherilor curaj, voinţă. Schela din mijlocul apei pe care se sprijinea arcul de beton era ameninţată. Trebuiau ancoraje puternice. Becurile luminau slab. Pentru a pune parapeţi şi ancore oamenii erau nevoiţi să se caţere prin întuneric pe stîlpii ce se clătinau sub izbiturile furioase ale apei. Timp de cîteva ore dulgherii şi oamenii care le săriseră în ajutor au luptat neobosiţi cu puhoiul furios al apei punîndu-şi în primejdie viaţa. De-abia tîrziu, cînd pericolul trecuse, ortacii lui Nagy au simţit oboseala. Ce conta asta pe lîngă victoria cîştigată! Lucrările podului fuseseră salvate.

In 1955, lucrările au luat o mare amploare. Nimeni nu credea că într-un an de zile ar putea să vadă clădirea fabricii aşa cum arată acum. Prefabricatele sînt explicaţia minunii. Pe şantier a intrat în funcţie un mare atelier de prefabricate. Paralel cu aceasta, de la fabrica de prefabricate din Roman au început să sosească chesoanele, iar de la Oraşul Stalin grinzile precomprimate de 18 m. lungime.

Incă din luna septembrie, paralel cu lucrările de construcţii, s-a început montajul utilajelor şi maşinilor sosite din Uniunea Sovietică. Acum, fabrica e gata. Ceea ce visam în urmă cu cîţiva ani, azi a devenit o realitate. Lucrul însă nu l-am terminat. Mai avem de construit grupul social şi şoselele din curtea fabricii. Pe scurt, cam asta ar fi de spus despre sectorul Construcţii — încheie utemistul Nicolae Velicu.

★

In hala imensă a maşinilor am păşit împreună cu inginerul Vasile Antohie, secretarul organizaţiei U.T.M.

In corpul B, care formează centrul construcţiei, am făcut cunoştinţă cu procesul de producţie al fabricii.

— Azbestul îl primim din import, în special din Uniunea Sovietică, cimentul ni-l furnizează fabrica de ciment. E interesant de aflat cum e transportat cimentul. Din silozul fabricii vecine porneşte o conductă la buncărul nostru. Cînd acesta se goleşte, un sistem de semnalizare anunţă automat silozul fabricii. Omul de serviciu apasă doar pe un buton şi pompa pneumatică ce se pune în funcţiune împinge cimentul cu presiune spre buncărul fabricii noastre. Acest sistem de transport este ieftin, economic şi înlătură risipa şi sursa de praf, ne informează inginerul Antohie.

—Eu aş mai avea ceva de adăugat — intervenì în discuţia noastră inginerul Ion Bănescu, pe care l-am întîlnit între timp în hala maşinilor. Este vorba de înalta mecanizare a fabricii, 85 la sută din procesul de fabricaţie este complect mecanizat. De asemenea maşina pentru fabricat plăci şi maşina pentru tuburi sînt conduse de la pupitrele de comandă. Ne mîndrim că fabrica noastră e una din cele mai moderne de acest gen. Maşinile trimise de prietenii sovietici reprezintă ultimele cuceriri ale tehnicii în acest domeniu. La montajul utilajelor, specialiştii sovietici ne-au ajutat efectiv. Inginerul Alexandru Bascacov, din serviciul tehnic al Ministerului Materialelor de Construcţii al U.R.S.S., şi Alexei Bodarenco, inginer şef la fabrica de azbociment din Belgorod — Ucraina, au adus proiectului, chiar în timpul montajului, numeroase îmbunătăţiri privind modernizarea şi mecanizarea procesului tehnologic.

— Fabrica noastră are două linii tehnologice de producţie — continuă tovarăşul inginer: una pentru plăci ondulate şi alta pentru tuburi. Plăcile ondulate sînt folosite pentru acoperirea clădirilor industriale şi civile înlocuind cu succes tabla, ţigla etc. Tuburile înlocuiesc ţevile de fontă şi se folosesc la canalizări, la apeducte, pentru instalaţii subterane de cabluri electrice şi telefonice, în sfîrşit pentru conducte de petrol şi irigaţii.

Vizitînd fabrica, îţi dai seama de înaltul nivel tehnic care există aici. Fabrica are nevoie de oameni cu o înaltă calificare care să poată stăpîni maşinile moderne de înaltă tehnicitate. Pentru pregătirea cadrelor necesare, odată cu începerea montajului utilajelor, pe şantier s-a deschis şi o şcoală de calificare.

Peste 80 de tineri au urmat cursurile acestei şcoli calificîndu-se în meseriile de mecanici maşinişti, ajutori de maşinişti, electricieni, manipulanţi etc. Utemistul Dumitru Popa şi Aurel Leacu au luat examenele cu „foarte bine". Inainte, fraţii Gheorghe şi Mihai Drăguşin au fost plutaşi pe Bistriţa, iar Vasile Paşcu, cioban în munţii Tarcăului. Acum ei s-au calificat şi stăpînesc cu pricepere maşinile moderne.

Trei ingineri şi doi maiştri care lucrează în fabrică s-au specializat în Uniunea Sovietică. Alţi şapte muncitori şi doi ingineri au avut ocazia să-şi îmbogăţească experienţa în Bulgaria.

★

Prin intrarea în producţie a fabricii de azbociment, pe meleagurile Moldovei va rodi un nou vlăstar al cincinalului.

C. ANDREESCU
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Bacău

In Editura de Stat pentru literatură politică

a apărut în broşură:

REZOLUŢIA ŞEDINŢEI PLENARE A C.C. AL P.M.R. DIN 16—17 IULIE 1956 cu privire la MĂSURILE PENTRU REALIZAREA SARCINILOR STABILITE DE CONGRESUL AL II-lea AL PARTIDULUI IN DOMENIUL TRANSFORMĂRII SOCIALISTE A AGRICULTURII

32 pag. 25 bani

Analele Institutului de Istorie a Partidului de pe lîngă C. C. al P. M. R. nr. 4 din 1956

A apărut nr. 4 al publicaţiei Analele Institutului de Istorie a Partidului de pe lîngă C.C. al P.M.R., care cuprinde la rubrica „Studii şi referate" materialele: „Amintiri privind aniversarea a 40 de ani de la eroica luptă pentru pace a muncitorimii gălăţene" de M. Gh. Bujor. „Unele aspecte ale luptei P.C.R. pentru victoria insurecţiei armate şi pentru instaurarea regimului democrat-popular" de I. Gheorghiu şi A. Romîn. „Despre războiul din Spania împotriva agresiunii fasciste, pentru libertate şi democraţie" (1936—1939) de Valter Roman.

Sub semnătura lui Mihail Cruceanu se publică un articol despre Dimitrie Blagoev.

La rubrica „Lecţii şi consultaţii" se publică materialul „Lupta P.C.R. pentru apărarea intereselor maselor muncitoare în perioada stabilizării relative a capitalismului" (1922—1928), iar la rubrica „Documente", materialele: „25 de ani de la apariţia ziarului „Scînteia", organul C.C. al P.C.R." de M. Stănoiu şi „Unele documente privind lupta U.T.C. pentru închegarea frontului unic al tineretului muncitor" de V. Ştefănescu şi I. Borkóvi.

Numărul acesta al Analelor mai cuprinde note ştiinţifice „Despre revista „Contemporanul" şi răspîndirea ideilor înaintate ale vremii" de I. Felea şi „Despre demonstraţia de 1 Mai 1939" de P. Niculescu, notele bibliografice privind apariţia publicaţiei „Analele Istoriei Partidului", revistă a Institutului de Istorie a Partidului de pe lîngă C.C. al Partidului celor ce muncesc din Ungaria, şi a cărţii lui Antonio Gramsci: „Scrisori din închisoare", precum şi diferite informaţii şi date calendaristice.

Examene de admitere la Şcoala Tehnică de Maiştri

Şcoala Tehnică de Maiştri a Ministerului Industriei Uşoare Bucureşti, str. Poetul Cerna nr. 1 Raionul T. Vladimirescu, telefon 9.25.80, primeşte înscrieri pentru examenul de admitere în anul I, la următoarele specialităţi: Textile, filatura de Bază, Tricotaje, Confecţii textile, Confecţii Piele, Tăbăcărie, Cauciuc şi pregătire cauciucului, pînă la data de 10 august 1956.

Inscrierile se fac prin întreprinderi.

Se pot înscrie la examenul pentru cursul de zi, absolvenţi ai şcolilor profesionale, ai gimnaziilor industriale, ai şcolilor inferioare de arte şi meserii, care lucrează în întreprinderi ca muncitori calificaţi sau ajutori de maiştri şi care au o practică în meserie de cel puţin 3 ani şi stagiul militar satisfăcut, iar pentru cursul fără frecvenţă numai maiştri în producţie.

Examenul începe la orele 8 dimineaţa la data de 13 august a.c.

Pentru orice alte lămuriri, candidaţii se pot adresa secretariatului şcolii.

ACTUALITATEA pe scurt

Produse alimentare romîneşti la Londra

Anul acesta Republica Populară Romînă va fi prezentă pentru prima oară la cea de a IV-a ediţie a tradiţionalului Tîrg alimentar britanic, care se va ţine la Londra, între 28 august şi 15 septembrie.

La acest tîrg întreprinderea de stat pentru comerţ exterior „Prodexport" va expune în pavilionul romînesc diferite produse alimentare romîneşti, pe care le oferă exportului, cum sînt: carne şi produse de carne, legume şi fructe proaspete, conserve de peşte, legume şi fructe, icre negre, brînzeturi, ouă, produse zaharoase, paste făinoase, băuturi şi altele.

In culisele Teatrului Naţional

In actuala perioadă, Teatrul Naţional „I. L. Caragiale", se găseşte într-un „relache" de vară. Dar satisfăcînd dorinţele tinerilor amatori de teatru vom dezvălui cîteva din tainele de culise ale viitoarelor premiere.

Astfel, am aflat că teatrul este într-un concediu relativ căci două formaţii de tineret au plecat în regiunile balneo-climaterice ale ţării pentru a prezenta spectacole în faţa oamenilor muncii aflaţi la odihnă. O echipă, sub conducerea tov. Radu Stăvescu a plecat pe valea Oltului, la Călimăneşti, cu comedia „Doctor în filozofie". De asemenea, un alt grup de tineri prezintă pe litoral „O zi de odihnă".

Acestea nu sînt singurele manifestaţii artistice ale Naţionalului înainte de stagiunea de toamnă. La 25 August încep în Parcul de cultură şi odihnă Stalin şi la Teatrul de vară „N. Bălcescu" spectacole cu piesele „Gaiţele" de Al. Kiriţescu şi „Doamna nevăzută" de Calderon de la Barca în distribuţiile obişnuite.

In stagiunea de toamnă care se va deschide în jurul lui 15 septembrie, în sălile Comedia şi Studio se va relua repertoriul pe care Naţionalul l-a prezentat cu mult succes la Paris: „O scrisoare pierdută" şi „Ultima oră", cu aceleaşi decoruri, costume şi distribuţii.

Concomitent se reiau repetiţiile viitoarelor piese puse în lucru: „Ziariştii" de Al. Mirodan, regia Moni Ghelerter, „Duşmanii" în regia lui Al. Finţi şi „Regele petrece" de Beaumarchais, pusă în scenă de Ion Manolescu, artist al poporului din R.P.R. şi Miron Niculescu. Piesa „Ziariştii" va fi prima din aceste trei noi realizări ale Naţionalului care intră în scenă în stagiunea de toamnă. Decorurile, semnate de Trofan, aşteaptă pe interpreţi să reînceapă repetiţiile.

G. PETRE

Pe faleză au apărut oaspeţi din Franţa, Belgia şi R.F. Germană. Sînt copiii de la tabăra internaţională de la Mamaia, sosiţi la invitaţia F.I.A.P.P. Ei petrec aci, împreună cu însoţitorii lor, trei săptămîni din vacanţă. Apoi vor pleca pentru alte trei săptămîni în Carpaţi.

Foto: D. F. DUMITRU

Album consacrat lui George Enescu

Cu prilejul împlinirii a 75 ani de la naşterea lui George Enescu, Institutul de istorie a artei de pe lîngă Academia R.P.R. a elaborat un album consacrat vieţii şi operei marelui maestru al muzicii romîneşti.

Lucrarea aflată sub tipar la Editura Academiei va cuprinde o colecţie de fotografii ale lui Enescu, reproduceri după scrisori, programe, manuscrise muzicale etc., care sînt precedate de o prezentare semnată de muzicologul Andrei Tudor.

Albumul comemorativ George Enescu a fost elaborat sub îndrumarea unui comitet format din academicienii Traian Săvulescu, Mihail Jora şi Gheorghe Oprescu

Teatrul din Baia Mare la Bucureşti

Parcă în ciuda căldurii care a inundat de cîteva zile Capitala, bucureştenii se arată totuşi dornici de a merge la teatru. In grădini şi chiar în sălile de spectacole, găseşti oricînd numeroşi spectatori. Prin urmare iniţiativa teatrelor din ţară de a prezenta în timpul verii spectacole în Capitală este bine venită.

Sala teatrului Tineretului unde au prezentat pînă acum spectacole teatrele din Ploeşti şi Piteşti găzduieşte acum Teatrul de stat din Baia-Mare (secţia romînă). După cele 3 comedii prezentate pînă acum de celelalte teatre piesa lui Ostrovski „Dragoste tîrzie" trezeşte neîndoios interes. In zilele de 3 şi 4 august artiştii băimăreni vor aduce înaintea publicului bucureştean cunoscutele personaje ale acestei piese.

Curăţenie

In sala de lectură a Casei de cultură din Constanţa, s-a deschis expoziţia „Zece ani de luptă a Federaţiei Sindicale Mondiale". Expoziţia este vizitată de numeroşi cetăţeni — localnici, excursionişti etc. Este curios însă faptul că, pentru a se face curăţenia obişnuită, expoziţia trebuie să stea închisă — nici mai mult, nici mai puţin decît... o zi. De pildă, în ziua de 23 iulie, scările ce duc spre expoziţie, erau barate cu o... sfoară, de care atîrna o hîrtie pe care stătea scris: „Azi, expoziţia nu se poate vizita Se face curăţenie".

Dar ne întrebăm: în celelalte zile nu se face curăţenie deloc?

I. MIHUŢ

PRIMA ŞARJA A GIGANTULUI HUNEDOREAN

(Urmare din pag. I-a)

Luînd cuvîntul în numele siderurgiştilor hunedoreni tov. Nicolae Catană, directorul general al Combinatului Siderurgic Hunedoara a arătat printre altele că acest furnal reprezintă 38 la sută din volumul util al furnalelor prevăzute în directivele celui de al doilea Congres al P.M.R.

A vorbit apoi tov. Ion Coţoţ, membru al C.C. al P.M.R., prim secretar al Comitetului Regional Hunedoara al P.M.R., care a felicitat călduros pe constructori pentru munca depusă. Vorbitorul şi-a exprimat convingerea că odată cu terminarea şi darea în funcţiune a acestui uriaş agregat comuniştii, utemiştii, toţi muncitorii constructori vor realiza cu cinste sarcina de a da patriei, în cît mai scurt timp, noua oţelărie Martin, laminorul Bluming, bateriile 2 şi 3 ale uzinei cocsochimică şi celelalte agregate care se vor construi la Hunedoara în actualul plan cincinal.

Bătrînul maistru şamotor Grigore Deak şi prim furnalistul Victor Pall, căruia i-a revenit cinstea de a elabora prima şarjă la noul furnal, au exprimat bucuria muncitorilor de a da ţării cel mai mare şi mai modern agregat siderurgic angajîndu-se să folosească din plin întreaga capacitate de producţie a furnalului.

Tov. Ilie Toma secretarul Organizaţiei de bază a P.M.R. şi Anton Zlătior, secretar al comitetului U.T.M. din cadrul I.C.S.H. au arătat că membrii de partid şi-au îndeplinit cu cinste sarcina de a fi mereu în primele rînduri ale constructorilor furnalului.

Felicitînd colectivul de muncitori, ingineri şi proiectanţi, tov. ing. Popa Gherasim, ministrul Industriei Metalurgice şi Construcţiilor de Maşini a spus: acest agregat face parte din categoria furnalelor de mare capacitate şi care este în întregime mecanizat şi automatizat.

Directivele celui de al II-lea Congres al P.M.R. au prevăzut ca în al doilea cincinal industria siderurgică şi constructoare de maşini să ia o mare amploare.

Acest agregat constituie una din marile realizări prevăzute în directivele Congresului.

Vorbitorul a dat apoi citire Decretului Prezidiului Marii Adunări Naţionale prin care 59 de constructori sînt distinşi cu ordine şi medalii ale R.P.R.

A luat apoi cuvîntul tovarăşul Ion Cozma, secretar al C.C al P.M.R. care a spus între altele

Permiteţi-mi ca din împuternicirea Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn, să transmit cu acest prilej un călduros şi tovărăşesc salut muncitorilor, inginerilor şi tehnicienilor Combinatului siderurgic Hunedoara şi să felicit pe harnicii constructori şi proiectanţi ai acestui gigant agregat — furnalul de 700 m.c. care a dat azi patriei noastre prima şarjă de fontă...

Prima şarjă de fontă, dată azi de acest furnal dovedeşte că încă din primul an încep să se realizeze prevederile directivelor Congresului pentru cel de al doilea plan cincinal.

Prin intrarea lui în funcţiune ţara noastră va primi anual cu peste 40 la sută mai multă fontă decît pînă acum.

In continuare tov Ion Cozma a subliniat că munca depusă de constructorii furnalului, sub conducerea organizaţiilor locale de partid şi însufleţiţi de exemplul personal al comuniştilor, capătă o importanţă naţională. Ea este apreciată de Partid, Guvern şi de întregul popor constructor al socialismului ca o dovadă de eroism şi înalt patriotism, cu care clasa muncitoare răspunde chemărilor Congresului al II-lea al Partidului nostru.

Această mare realizare a poporului nostru vădeşte încă odată ajutorul dezinteresat pe care ni-l acordă poporul frate sovietic. Partidul Comunist şi guvernul Uniunii Sovietice.

Urez inginerilor şi constructorilor hunedoreni muncă rodnică şi noi succese în realizarea sarcinilor trasate de cel de al II-lea Congres al P.M.R.

In încheierea mitingului, inginerul Emil Moldovan a dat citire telegramei adresate C. C. al P.M.R. de către constructorii siderurgişti hunedoreni.

Tînărul Pall Victor apucă mînerul maşinei electrice de perforat. Se dă atacul şticului. Sfredelul înaintează în orificiul de scurgere.

Hunedoara 2 august 1956 ora 15,50 minute. Oamenii urcaţi pe platou izbucnesc în aplauze. Lichidul roşu, rubiniu, curge în rînă, prăvălindu-se în oala imensă. Zgura curge pe o altă rînă. Mii de scîntei izbucnesc din oala de fontă ca cel mai autentic foc de artificii. Oamenii urmăresc parcă vrăjiţi scurgerea lichidului ce izbucneşte din ce în ce mai năvalnic.

Sînt aici constructori ai furnalului, sudori şi instalatori, montori, lăcătuşi electricieni şi şamotori, a căror strădanie a dat viaţă acestui uriaş.

Sînt aici, cu ochii îndreptaţi spre fonta lichidă, oţelari cunoscuţi, muncitori din diferitele secţii ale imensului combinat, tehnicieni, ingineri, funcţionari.

Sînt aici, privind vrăjiţi clocotul fontei, topitori bătrîni. Şi printre toţi care au venit aici să salute prima şarjă a furnalului, cel mai impresionant mi s-a părut moş Sveihofer Francisc, bătrîn de 76 de ani, siderurgist din tată în fiu. A început să lucreze la furnal încă în secolul trecut cînd se numărau anii 1896.

Moş Sveihofer a lucrat la toate furnalele 1, 2, 3, 4 In 1930 a eşit la pensie, dar în 1949 a revenit să mai lucreze cîţiva ani. Aşa a făcut cunoştinţă şi cu furnalul. El a calificat pe nenumăraţi tineri, iar astăzi se urcă şi el pe platforma noului furnal să vadă pe tinerii care dau drumul la prima şarjă... Dar el nu mai poate să lucreze azi. Aici lucrează într-o echipă nepotul moşului, tot Francisc, care va duce mai departe faima de topitori furnalişti a numelui Sveihoferilor.

Şi fonta curge mai departe sub privirea mulţimei. La ora cînd transmitem, băieţii care au dat drumul la prima şarjă ciocnesc pahare de vin, cu constructorii furnalului, la masa tovărăşească închinată în sănătatea lor.

Şi tot la ora aceasta, la cel mai apropiat punct de cer al Hunedoarei, automatele indică încărcarea unei noi şarje.

Hunedoara 2 august 1956.

ŞTEFAN HALMOŞ
EUGEN STRIKBERGER

COLŢUL ŞTIINŢEI ŞI TEHNICII

Să stăm de vorbă

DESPRE APARIŢIA VIEŢII

Fără îndoială, cel mai interesant înveliş al globului îl reprezintă: biosfera. Ca o pătură uriaşă, de jur împrejurul planetei noastre, pe pămînt, deasupra pămîntului şi chiar în adîncurile lui, peste tot palpită viaţa.

In gheţurile polare sau în apa izvoarelor fierbinţi ale gheizerilor la + 92° C au fost găsite bacterii şi alge. In întinderile albe ale Polilor ca şi în mlaştinile arzătoare ale pustiurilor viaţa mişună sub toate formele.

Cu drăgile adîncite au fost scoase la suprafaţă de la adîncimi de peste 8.000 metri vieţuitoare care trăiesc la o presiune de 800 atmosfere.

In sondele petrolifere, microbiologii sovietici au descoperit bacterii vii la adîncimi de peste 1.000 metri. Se presupune că la 4.000 metri sub pămînt încă mai pot fi găsite forme simple de viaţă.

De curînd, un balon-sondă lansat în stratosfera a adus spori de bacterii şi de ciuperci de mucegai de la altitudinea de 33.000 de metri, din regiunile de dincolo de nori străbătute de puternice radiaţii cosmice.

In munţi, la 6200 m. se constată existenţa unor plante cu flori, iar deasupra vîrfurilor de munte, deasupra Everestului în Himalaia, la aproape 9000 m. înălţime, condorii — vulturi enormi — planează în zbor liniştit.

In laborator, omul poate crea pe calea artificială temperaturi scăzute pînă aproape de zero absolut, adică — 273°C. La temperatura heliului lichid, de — 271,88°C sporii bacteriilor pot încă supravieţui. La temperatura de — 240°C s-a reuşit să se menţină în stare semi-uscată, viermi rotunzi — care reveneau la viaţă atunci cînd erau aduşi la căldură şi udaţi cu apă.

Dar nu-i nevoie să cutreieri tot pămîntul ca să te minunezi de mulţimea diferită a formelor sub care apare viaţa. E destul să iei un fir de iarbă cosită sau o picătură din apa stătută a unei băltoace, s-o aşezi sub lentila microscopului şi s-o priveşti: Oceanul adevărat privit cu ochiul liber pare pustiu pe lîngă viaţa ce domneşte în această picătură de apă...

Astăzi, ştiinţa recunoaşte peste 2 milioane de specii de animale şi plante. Împărăţia vieţii e bine statornicită. A existat însă o vreme, în urmă cu aproape trei miliarde de ani, cînd începuturile ei erau destul de modeste. Despre acest început, despre apariţia vieţii pe pămînt vă vom vorbi în articolul de faţă.

O întrebare veche de milenii

Intrebarea „Cum s-a născut primul om, primul copac, prima pasăre?" nu aparţine numai epocii noastre.

Cu mii de ani în urmă, alţi oameni au pus la rîndul lor această întrebare.

Dar copleşiţi de forţele naturii, care stăteau mai presus de înţelegerea lor, şi îmbîcsiţi de superstiţii care cresc din aceeaşi rădăcină cu neştiinţa, oamenii au crezut atunci în legenda „puterii divine" care ar fi creat lumea şi pămîntul.

Numai ştiinţa a dat un răspuns serios străvechii întrebări.

Pentru acest răspuns oamenii de ştiinţă au suferit persecuţii crunte. Mulţi dintre ei au fost socotiţi „vrăjitori", „oameni ai diavolului", scoşi în afara legii şi de multe ori ucişi în chinuri groaznice. Figuri strălucite ca Galilei, Copernic, Giordano Bruno şi nenumăraţi alţi mari pionieri ai ştiinţei au plătit cu viaţa curajul de a-şi spune răspicat părerile lor împotriva falselor teorii întreţinute de slugile stăpînitorilor.

Obscurantismul n-a putut să înfrîngă şi să oprească dezvoltarea ştiinţei. Necontenit ştiinţa acumula date noi care o ajutau să dea răspunsul unor noi şi noi întrebări

Tifonul spulberă o „teorie"

In Evul Mediu era mult răspîndită teoria „generaţiei spontanee". Această teorie se născuse din cîteva observaţii superficiale, în urma cărora se putea constata că dintr-o bucată de carne în care nu se găseşte nici o urmă de fiinţe, apar după putrezire, o mulţime de viermi.

De asemenea, s-a crezut că purecii şi păduchii apar din praf şi murdărie, şobolanii din gunoi, broaştele din apă stătută etc. Concluzia a fost că aceste fiinţe apar la un moment dat — spontan — în carne, în praf, sau în gunoi. Se înţelege de la sine — credeau oamenii din vechime—că aşa cum apare viermele sau purecele, tot astfel poate apare orice fiinţă. De ce oare omul să fi apărut altfel? Sau calul? Sau cîinele?

S-a întîmplat însă ca pe la mijlocul secolului al XVII-lea un învăţat pe nume Redi să înlăture dintr-o dată această concepţie pe de-a întregul greşită. O singură bucată de tifon a fost suficientă să dărîme teoria. Redi a acoperit bucata de carne cu un tifon. Neputînd să-şi mai depună ouăle pe carne, n-au mai apărut nici muştele, nici viermii. Teoria „generaţiei spontanee" căzuse.

Ea revine însă cu încăpăţînare odată cu descoperirea microscopului.

Studiind la microscop diferite zemuri şi bulionuri în fermentaţie, au fost observate o sumedenie de organisme foarte mici. Din nou s-a presupus că ele ar apărea de la sine în materiile intrate în descompunere prin fermentaţie sau putrefacţie.

Marele învăţat francez Pasteur a înlăturat definitiv această teorie arătînd că în aer există fermenţi ce se depun şi se înmulţesc cu repeziciune atunci cînd găsesc condiţii bune de hrană. Experienţele lui Pasteur au dovedit că nici o fiinţă nu se naşte spontan.

Prima fiinţă a fost o simplă celulă

Incepînd cu Darwin, biologia ne învaţă că vieţuitoarele, în uriaşa lor varietate cunoscută astăzi, provin pe calea unor transformări îndelungate dintr-un şir de vieţuitoare mai simple. Dacă mergem înapoi în negura veacurilor vom găsi o primă fiinţă alcătuită dintr-o singură celulă. Aceasta este prima fiinţă unicelulară, nediferenţiată, redusă la ultima expresie a simplităţii, dar caracterizată printr-o serie întreagă de proprietăţi specifice materiei vii şi anume: hrănirea, respiraţia, sensibilitatea, mişcarea şi înmulţirea. Pornind de la ea, studiind întreaga dezvoltare a vieţuitoarelor vom ajunge la şirul uriaş de specii existente astăzi.

Cu alte cuvinte, primul „locuitor" viu pe acest pămînt a fost o vieţuitoare unicelulară, o simplă celulă vie. Dar cum a apărut ea?

Multă vreme, aproape un secol, a dăinuit o teorie falsă, idealistă, care susţinea că o celulă nu se poate naşte decît dintr-o altă celulă. Această teorie ne poartă cu gîndul înapoi cu miliarde de ani cînd trebuie să fi apărut prima celulă. Dacă ar fi să ascultăm de teoria lui Wirchov, ar trebui să credem că prima celulă a fost creată de o forţă divină şi că de atunci prin diviziune, orice celulă ar fi descins numai din celula aceea „creată". Această teorie e falsă. Ea nu are nimic comun cu ştiinţa. După cum vom vedea în cele ce urmează, viaţa a apărut pe pămînt trecînd printr-un nesfîrşit lanţ de transformări pornind de la simplu la complex, fără să fi fost creată de vreo forţă cerească.

Cercetări mai noi arată că e posibilă formarea celulelor din substanţa albuminoasă vie. Cercetările continuă şi discuţiile ce se poartă asupra acestei probleme nu au ajuns la o concluzie definitivă.

★

Mulţi oameni de ştiinţă au fost îndemnaţi să creadă că prima celulă apăruse pe pămînt datorită unor germeni aduşi de pe o altă planetă odată cu vreun meteorit care ar fi căzut cîndva în urmă cu aproape trei miliarde de ani, pe scoarţa globului nostru. Aceasta este cunoscuta teorie a „panspermiei" adică a importării vieţii dintr-o altă planetă.

Prin ea însă nu rezolvăm problema. Nu facem decît să mutăm întrebarea de aici pe altă planetă: „cum s-a născut viaţa acolo"? Viaţa trebuie să se fi născut pe pămînt, din materie fără viaţă.

Concepţia materialistă care a stat la baza teoriei evoluţioniste a lui Darwin, ca şi preţioasele îndrumări date din acest punct de vedere de Engels au condus pe cercetători la rezolvarea cu succes a problemei.

Teoria apariţiei vieţii printr-un proces de transformare a materiei anorganice în materie organică şi apoi în materie vie îşi găseşte astăzi tot mai mulţi adepţi.

Lucrările savanţilor sovietici A. I. Oparin, O. B. Lepeşinscaia, N. G. Holodnîi, V. I. Vernadski şi L. S. Berg aduc o contribuţie însemnată în acest domeniu.

Cîteva combinaţii chimice...

Să încercăm acum să reconstituim în cîteva clipe, ceea ce în urmă cu aproape trei miliarde de ani s-a făurit ca viaţă pe faţa globului. Să încercăm să recapitulăm lanţul combinaţiilor chimice care au dus la naşterea celei mai simple forme de viaţă: prima celulă vie.

In sprijinul celor spuse mai sus stau mărturie combinaţiile chimice pe care astăzi astronomia le urmăreşte în evoluţia altor corpuri cereşti. La suprafaţa unor stele, la temperaturi înalte de peste 15—20.000°C, carbonul se găseşte liber în stare gazoasă. Pe măsură însă ce temperatura scade, carbonul îşi recapătă puterea de combinare. In ceea ce priveşte Pămîntul, printre primele combinaţii chimice ale carbonului trebuie să fi fost combinaţia cu fierul, dînd o carbură metalică. Aceşti compuşi intrînd în contact cu vaporii de apă supraîncălziţi au dat naştere hidrocarburilor. (compuşi ai C cu H). Asemenea hidrocarburi simple pot fi observate în atmosfera unor planete care se presupun că sînt astăzi în starea în care se afla pămîntul în urmă cu trei miliarde de ani. Studiind atmosfera lui Jupiter, Saturn, Uranus, şi Neptun, astronomii au observat straturi groase de metan (CH_4). De asemenea a fost observată cantitatea de amoniac (NH_3) în atmosfera acestor planete. La fel s-au petrecut lucrurile şi pe Pămînt la apariţia vieţii. Aşadar, din combinarea apei cu hidrocarburile şi amoniacul au apărut alcooli, cetone, amide şi alţi compuşi chimici.

Nu trebuie să uităm nici faptul că ceea ce înţelegem astăzi prin atmosferă nu se potriveşte cu ceea ce alcătuia pe vremea aceea atmosfera. Pe vremea aceea, atmosfera nu conţinea nici oxigenul, nici azotul şi nici bioxidul de carbon pe care îl respirăm astăzi. E important de ştiut că nici pătura de ozon care derivă din oxigen şi care apără pămîntul împotriva razelor ultraviolete ale soarelui, nu exista. Ca atare, razele ultra violete cădeau nestingherite pe suprafaţa planetei contribuind din plin la alcătuirea primelor combinaţii chimice.

Recapitulînd în linii mari aceste treceri observăm că din combinarea carbonului cu hidrogenul au luat naştere hidrocarburile, care, combinîndu-se apoi cu oxigenul şi azotul au dat naştere aminoacizilor. Aceştia combinîndu-se între ei au format albuminele. In contact cu apa au apărut acele soluţii coloidale albuminice. Acestea în amestec cu alte suspensii coloidale au dat naştere unor picături vii albuminoide „picături — organisme". *Asemenea formaţiuni coloidale marchează trecerea către un început de organizare a materiei organice şi se numesc: „coacervate".*

Prin studierea lor s-a observat că datorită tensiunii superficiale, la suprafaţa coacervatelor apare o membrană. De asemenea ele sînt încărcate electric, fac schimburi între interior şi exterior prin fenomenul de osmoză. Prin creştere, coacervatele se alungesc, rupîndu-se în două picături mai mici.

Iată aşadar cum coacervatele — structuri de materie organică — ajung să aibă însuşiri de substanţă vie. Pe calea evoluţiei, ele se transformă în structuri mai complexe. Apar primele celule. Ele trebuie să fi conţinut clorofila necesară fotosintezei. Odată cu apariţia clorofilei începe să se degaje în atmosferă mult oxigen, ceea ce face ca pătura de ozon să se îngroaşe. De-a lungul sutelor de milioane de ani, planeta începe să ofere condiţii mai favorabile dezvoltării vieţii. Apar vieţuitoare din ce în ce mai complicate, apar plantele şi animalele.

Totul a pornit de la materia anorganică, minerală, a trecut prin forma materiei organice, pentru ca în cele din urmă să apară materia organică vie. Prin salturi de milioane de ani, viaţa a apărut pe pămînt.

...şi mici amănunte de loc

In privinţa locului unde a apărut viaţa pentru prima oară se duc multe discuţii. Unii savanţi susţin că viaţa ar fi apărut în regiunea Polilor. Alţii socot că leaganul vieţii trebuie să fi fost marea. In sprijinul acestei ipoteze este adus faptul că lichidele din interiorul organismului animalelor (sînge, limfă etc.) seamănă în ceea ce priveşte sărurile minerale cu compoziţia apei de mare. In acest caz locul de apariţie al vieţii pe pămînt ar fi coastele marine din regiunile tropicale.

Savanţii sovietici Williams, L. S. Berg şi N. G. Holodnîi susţin că viaţa ar fi apărut în sol, aproape de straturile de la suprafaţă sau în mlaştini, adică într-un loc unde materia organică să fi fost la adăpost de razele ultra violete, putînd totuşi să se folosească de căldura şi lumina solară. Abia după apariţia păturii protectoare de ozon, organismele vii au ieşit la suprafaţă.

Odată născută, viaţa a început marea bătălie de adaptare la condiţiile mediului în care se afla. Această bătălie veche de aproape trei miliarde de ani, se poartă de atunci necontenit. Ei îi datorăm varietatea aproape de necuprins a formelor sub care ne apare astăzi, în toată strălucirea ei, viaţa.

MIRCEA ŞERBAN

DE PESTE HOTARE

După naționalizarea Canalului de Suez

Ne vom apăra dreptul asupra Canalului — *a declarat Nasser la mitingul studențesc din Alexandria*

CAIRO 2 (Agerpres). — TASS transmite: Cu prilejul desfășurării în Egipt a Săptămînii tineretului studențesc, la 1 august a avut loc la Alexandria un mare miting la care a luat cuvîntul președintele Republicii, Gamal Abdel Nasser. La miting au luat parte membri ai guvernului, delegațiile străine de tineret care se află în Egipt.

In cuvîntarea sa președintele Nasser a subliniat rolul important pe care l-a avut tineretul egiptean în lupta pentru eliberarea națională a țării.

Imi dau seama, a spus el, că tineretul egiptean este plin de energie și ferm hotărît să dovedească dreptul său la o viață liberă și independentă.

Referindu-se la problema Canalului de Suez, Nasser a declarat că acest canal a fost întotdeauna o proprietate a Egiptului. In toate acordurile și tratatele se menționează că Canalul de Suez este în posesiunea Egiptului. Canalul a fost înapoiat Egiptului după ce timp de ani îndelungați a fost ținut cu forța în mîini străine.

Acum canalul aparține adevăratului său posesor — Egiptul. Compania Canalului de Suez a fost un monopol imperialist care a stors singele poporului egiptean și a întărit pozițiile imperialismului. Imperialismul nu are nici un drept asupra canalului. Nu vom permite nimănui să ni-l ia. Ne vom apăra dreptul asupra canalului.

Vorbind despre zarva stîrnită în Occident în legătură cu naționalizarea Canalului de Suez, Nasser a declarat: Intreaga lume știe acum ce reprezintă „lumea liberă". Auzim amenințările, dar declarăm categoric că vom apăra canalul, ne vom apăra drepturile. Toate popoarele arabe sprijină Egiptul. Ne vom apăra drepturile.

EISENHOWER: Să se acționeze în limita legalității

WASHINGTON 2 (Agerpres). — TASS transmite: Președintele Eisenhower a declarat în cadrul unei conferințe de presă că în problema Canalului de Suez este necesar să se acționeze în limita legalității. S.U.A., a subliniat Eisenhower, trebuie să fie convinse că toate acțiunile care se întreprind sînt juste și legale.

Hotărîrea guvernelor Franței și Angliei încalcă dreptul internațional

PARIS 2 (Agerpres). — „L'Humanité" a publicat interviul acordat de dr. Muhammed Abu Nuseir, ministrul Comerțului al Egiptului, corespondentului din Cairo al ziarului.

Ministrul a subliniat că naționalizarea Societății Canalului de Suez nu aduce nici un fel de modificări în graficul și în navigația navelor pe canal și pune doar capăt perioadei de valabilitate a concesiei acordate unei societăți particulare potrivit acordului încheiat cu guvernul egiptean. Guvernul egiptean, a spus el, va face tot posibilul pentru a îmbunătăți folosirea canalului, deoarece însuși Egiptul este interesat în aceasta.

In legătură cu înghețarea activelor egiptene la Londra și Paris, ministrul a declarat că asemenea măsuri nu aduc mari prejudicii Egiptului, dat fiind schimbul comercial neînsemnat între Anglia și Franța, pe de o parte, și Egipt pe de altă parte. Muhammed Abu Nuseir a subliniat **că hotărîrea guvernelor Franței și Angliei reprezintă o încălcare a dreptului internațional. „Dacă se vor crea greutăți importului nostru din Franța și Anglia, a adăugat ministrul, vom fi nevoiți să mărim achizițiile noastre în alte țări".**

Reluarea lucrărilor de proiectare a barajului de la Assuan

CAIRO 2 (Agerpres). — Potrivit ziarului „Al Ahram" la 1 august, ministrul pentru problemele municipalităților și localităților rurale și ministrul de stat pentru problemele planificării, a organizat o consfătuire la care s-a discutat problema construirii barajului înalt de la Assuan.

Ziarul relatează că la conferință s-a adoptat hotărîrea reluării imediate a lucrărilor de întocmire a proiectului barajului înalt, precum și a proiectelor de construcție a principalelor întreprinderi industriale în regiunea Assuan, care vor funcționa pe baza energetică a barajului.

Naționalizarea Canalului de Suez — o problemă a lumii arabe

BEIRUT 2 (Agerpres). — După cum anunță agenția France Presse, guvernul Libanului a aprobat inițiativa Siriei cu privire la convocarea de urgență a Comitetului politic a Ligii arabe pentru examinarea situației existente în urma naționalizării Canalului de Suez de către Egipt.

Intr-o declarație făcută reprezentanților presei, Abdalah Iahi, primul ministru al Libanului a declarat că guvernul libanez consideră naționalizarea canalului de Suez nu numai ca o problemă a Egiptului, dar și ca o problemă a lumii arabe și a asigurat Egiptul de sprijinul deplin al poporului libanez.

Din paginile presei străine — O nouă dovadă a politicii de pace sovietice

Cuvîntarea rostită de N. S. Hrușciov cu prilejul inaugurării Stadionului Central „V. I. Lenin" din Moscova, a stîrnit interesul celor mai largi cercuri ale opiniei publice. Ziarele din lumea întreagă atrag în special atenția asupra acelei părți din cuvîntarea lui N. S. Hrușciov, în care el se referă la naționalizarea Canalului de Suez.

Cu multă satisfacție organele de presă care apar la Cairo scriu că Uniunea Sovietică sprijină naționalizarea de către Egipt a Canalului de Suez ca un act istoric și ca o acțiune legală a statului egiptean suveran. Această declarație — subliniază comentatorii postului de radio Cairo — a fost salutată cu bucurie de poporul egiptean.

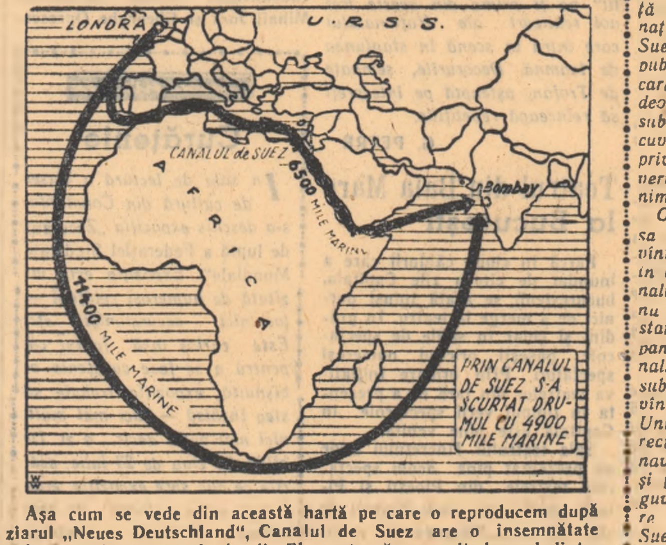
Referindu-se la aceeași parte a cuvîntării lui N. S. Hrușciov, ziarul sirian „An-Nur" arată: „Primul secretar al P.C.U.S., Hrușciov, a declarat că Uniunea Sovietică sprijină pe deplin Egiptul în problema naționalizării societății Canalului de Suez. Politica exercitării de presiuni asupra Egiptului este greșită".

Ziarele pariziene au publicat în prima pagină extrase din cuvîntarea lui N. S. Hrușciov, sub titluri care scot în evidență faptul că U.R.S.S. sprijină naționalizarea Canalului de Suez. Astfel, ziarul „Combat" publică o dare de seamă în care subliniază importanța deosebită a acestei expuneri, sub un titlu în care se citează cuvintele lui N. S. Hrușciov privind faptul că în actul guvernului egiptean nu există nimic nelegal.

O mare atenție acordă presa străină acelei părți din cuvîntarea lui N. S. Hrușciov, în care se arată clar că naționalizarea Canalului de Suez nu lezează interesele nici unui stat, ci lovește doar în compania care exploata acest canal. Toate ziarele egiptene subliniază acel pasaj din cuvîntarea în care se spune că Uniunea Sovietică — fiind direct interesată în libertatea navigației pe Canalul de Suez și ținînd seama de declarația guvernului egiptean cu privire la faptul că Canalul de Suez va rămîne liber pentru toți — consideră că nu există nici un fel de motive pentru a manifesta nervozitate și îngrijorare. Astfel, ziarul „Aș-Așaab" scrie în titlu: „Hrușciov spune: Egiptul are dreptul să naționalizeze Canalul. Naționalizarea nu știrbește interesele popoarelor Angliei, Franței și Statelor Unite". In același timp, gazeta „Al-Ahram" scrie: „Hrușciov avertizează Occidentul ca acesta să nu întreprindă nici un fel de operații militare nesocotite în legătură cu naționalizarea Canalului de Suez.

Apelul la calm făcut de N. S. Hrușciov în cuvîntarea sa, este scos în evidență și de ziarul sirian „Barada", ca și de multe alte organe de presă. Acest lucru este subliniat și de ziarele din New York. Astfel, „New York Times" publică cuvîntarea sub titlul: „Hrușciov cheamă la calm în problema Suezului", iar agenția „United Press" consideră cuvîntarea lui N. S. Hrușciov ca un avertisment adresat puterilor occidentale împotriva unor acțiuni nesocotite.

Comentînd cele declarate de N. S. Hrușciov pe Stadionul Central din Moscova, ziarul „L'Humanité" arată că Uniunea Sovietică a dovedit din nou că este pentru rezolvarea pașnică a oricăror probleme internaționale.

Așa cum se vede din această hartă pe care o reproducem după ziarul „Neues Deutschland", Canalul de Suez are o însemnătate uriașă pentru economia lumii. El scurtează cu mult drumul dintre Occident și Extremul Orient.

In Canalul de Suez navigația se desfășoară normal

CAIRO 2 (Agerpres). — Fidel declarației sale că navigația va continua să se desfășoare nestînjenit prin Canalul de Suez, guvernul egiptean veghează la efectuarea în condițiuni optime a traficului prin Canalul de Suez. După cum transmit agențiile de presă, autoritățile egiptene permit tuturor vaselor să treacă prin Canal „indiferent dacă ele plătesc sau nu taxele de tranzit în conformitate cu regulamentele egiptene".

Agenția Reuter transmite din Cairo că potrivit datelor oficiale, de la naționalizarea Canalului de Suez numărul vaselor care trec prin această cale de apă a sporit considerabil. Astfel, între 26—31 iulie prin Canal au trecut 237 de vase, adică cu 24 de vase mai mult decît în perioada corespunzătoare a anului trecut. Taxele de tranzit percepute după naționalizare, se ridică la 551.736 lire egiptene în timp ce în perioada corespunzătoare a anului trecut ele au însumat 423.063 lire egiptene.

In ciuda faptului că autoritățile egiptene asigură libertatea traficului prin Canalul de Suez, cercurile interesate din occident iau o serie de măsuri menite să discrediteze noua administrație

Astfel, societățile americane de transporturi maritime au fost anunțate de către compania Canalului de Suez că aceasta „nu mai este în măsură să-și asume răspunderea operațiunilor de tranzit prin canal".

La aceste măsuri se adaugă ultimele știri transmise de agențiile de presă în legătură cu o serie de acțiuni de ordin militar ca „importante deplasări" ale unităților escadrelor britanice în Mediterana și Marea Roșie, trimiterea în Mediterana a diviziei a 3-a de infanterie britanică etc.

Presa arabă consideră că toate aceste acțiuni urmăresc intimidarea Egiptului și folosirea problemei Suezului pentru ascuțirea relațiilor internaționale.

DEZBATERILE DIN CAMERA COMUNELOR

LONDRA 2 (Agerpres). — La 2 august a avut loc în Camera Comunelor dezbateri în legătură cu situația care s-a creat prin naționalizarea de către Egipt a Societății Canalului de Suez. Primul ministru Anthony Eden, a făcut o declarație în care a expus poziția guvernului englez în această problemă.

Primul ministru a confirmat declarațiile pe care le-a făcut anterior că guvernul englez nu intenționează să recunoască dreptul suveran al statului egiptean de a naționaliza Societatea Canalului de Suez.

Eden a declarat că guvernul englez a hotărît „să ia unele măsuri de precauție cu caracter militar". „Scopul lor, a spus el, este de a întări poziția noastră în partea răsăriteană a Mării Mediterane în capacitatea noastră de a face față oricărei situații care s-ar putea ivi". Aceste măsuri cuprind trimiterea din Anglia a unor unități militare navale, terestre și aeriene și chemarea sub arme a unui număr limitat de rezerviști.

Apoi a luat cuvîntul liderul opoziției laburiste, Gaitskell, care s-a pronunțat împotriva „folosirii forței" deși nu a obiectat împotriva „măsurilor de precauție", anunțate de primul ministru.

Un alt reprezentant al opoziției laburiste, Herbert Morrison fost ministru al Afacerilor Externe, a declarat că este pentru folosirea forței „în caz de nevoie".

Ministrul Afacerilor Externe, Selwyn Lloyd, a declarat că singura soluție acceptabilă pentru guvernul englez, a spus el, este crearea unui organ internațional pentru administrarea Canalului. In prezent, a precizat el, discutăm problema convocării unei conferințe cu participanții indicați.

Dezbaterile continuă.

LONDRA 2 (Agerpres) — După cum anunță agenția Reuter, la 2 august regina Angliei a semnat un decret cu privire la concentrarea cîtorva categorii de rezerviști „pentru a presta serviciu în partea de răsărit a Mediteranei în condiții de stare excepțională".

In 24 de ore

MOSCOVA: K. E. Voroșilov a trimis d-lui Asgeir Asgeirsson, președintele Islandei, o telegramă cu prilejul instalării sale în postul de președinte al Islandei.

MOSCOVA. Delegația agricolă romînă care se află în Uniunea Sovietică de aproape o săptămînă a luat cunoștință în cadrul expoziției economiei naționale a U.R.S.S. Zilele trecute membrii delegației au vizitat sovhozul Gorki din apropierea Moscovei, specializat în creșterea animalelor și a păsărilor. Aici membrii delegației agricole romîne s-au interesat îndeaproape de problemele organizării muncii în sectorul zootehnic.

PARIS. — Consiliul Republicii — Camera superioară a parlamentului francez — a aprobat cu 275 de voturi contra 14 (voturile senatorilor comuniști) textul proiectului de lege aprobat de Adunarea Națională în legătură cu finanțarea operațiunilor militare din Algeria.

ATENA: Ministrul Afacerilor Externe al Greciei, Evanghelos Averoff, a anunțat că președintele Egiptului, Nasser, a acceptat o invitație a regelui Paul de a vizita Grecia.

DELHI: După cum se anunță din Colombo, la 2 august, primul ministru al Ceylonului, Bandaranaike, a comunicat în cadrul unei conferințe de presă că la 27 august delegația guvernamentală a Ceylonului va pleca la Moscova și Pekin pentru a studia stabilirea de relații diplomatice și comerciale cu Uniunea Sovietică și R.P. Chineză.

Tratativele de la Londra

LONDRA 2 (Agerpres). — La 1 august, imediat după sosirea secretarului de stat al S.U.A., Dulles, la Londra au fost reluate tratativele anglo-franco-americane, care se duc în scopul elaborării unor măsuri ale puterilor occidentale în legătură cu naționalizarea de către guvernul egiptean a Societății Canalului de Suez. Inaintea începerii tratativelor, Eden a ținut o consfătuire cu miniștrii englezi care se ocupă direct cu această problemă.

Tratativele reprezentanților celor trei puteri occidentale au continuat aproape neîntrerupt ziua întreagă.

Noutăți despre tineretul lumii

Miine sosesc la Moscova primii tineri de peste hotare care participă la strînsul recoltei în Altai

La 4 august va sosi la Moscova primul grup de tineri de peste hotare care și-au exprimat dorința de a participa la strîngerea recoltei pe pămînturile desțelenite din U.R.S.S. Vor sosi 120 de tineri bulgari, 25 romîni, 30 cehoslovaci și cîțiva englezi. Tinerii și tinerele de peste hotare au dorit să cunoască viața tineretului sovietic nu ca simpli turiști, ci în procesul de muncă.

Oaspeții vor vizita Expoziția Agricolă Unională precum și monumentele arhitectonice și istorice din capitală. La 5 august ei vor participa la deschiderea spartachiadei popoarelor U.R.S.S., iar la 6 august vor pleca în sovhozurile din Siberia și Kazahstan.

In sovhozuri vor avea loc reuniuni prietenești la care tinerii de peste hotare se vor întîlni cu tineretul sovietic.

In perioada muncilor de strîngere a recoltei tinerii din străinătate vor primi la locul de muncă ziare și reviste în limba maternă și vor putea viziona filme sovietice.

Deschiderea unui seminar internațional studențesc în Iugoslavia

După cum anunță agenția Taniug, la 1 august s-a deschis la Dubrovnik un seminar internațional pentru studenți consacrat problemei coexistenței pașnice între state. La lucrările seminarului participă peste 70 de studenți din 21 de țări. Lectori la acest seminar sînt cunoscuți oameni de stat și politici din Iugoslavia. Participanții la seminar vor asculta mai multe referate asupra diferitelor aspecte politice, economice, culturale și juridice ale coexistenței.

Tineretul țărilor arabe sprijină poporul egiptean

După cum anunță agenția Reuter, participanții la conferința tineretului din țările arabe, care are loc la Alexandria, au sprijinit naționalizarea de către Egipt a Societății Canalului de Suez.

Participanții la conferință au cerut naționalizarea societăților petrolifere și a tuturor celorlalte societăți străine care își desfășoară activitatea pe teritoriul țărilor arabe.

Simpozion: Lupta popoarelor pentru pace și colaborare internațională și O.N.U.

Cu prilejul celei de a 10-a aniversări a înființării Federației Mondiale a Asociațiilor pentru Națiunile Unite, joi seara a avut loc în sala S.R.S.C. din str. Biserica Amzei nr. 5—7 un simpozion cu tema „Lupta popoarelor pentru pace și colaborare internațională și Organizația Națiunilor Unite", organizat de Asociația pentru Națiunile Unite din R.P.R., în colaborare cu Societatea pentru răspîndirea științei și culturii.

La simpozion au luat parte numeroși oameni de știință, litere și artă, juriști, ziariști, oameni ai muncii din întreprinderile și instituțiile Capitalei.

Cuvîntul de deschidere a fost rostit de B. Bereanu, secretarul Asociației pentru Națiunile Unite din R.P.R.

A luat apoi cuvîntul C. Paraschivescu-Bălăceanu, președintele Asociației Juriștilor din R.P.R., care a vorbit despre universalitatea O.N.U.

Universalitatea O.N.U. — a spus în încheiere vorbitorul — este un principiu de bază al acestei organizații. Lupta pentru respectarea principiului universalității O.N.U. este parte integrantă din lupta pentru traducerea în viață a țelurilor acestei organizații. Membrii O.N.U. au obligația să se opună oricărei încercări de revizuire a principiilor de bază ale O.N.U., să lupte pentru triumful desăvîrșit al principiului universalității O.N.U., care contribuie la îndeplinirea în condiții mai bune a sarcinei centrale a acestei organizații internaționale: asigurarea păcii și securității popoarelor.

Generalul locotenent în rezervă Radu D. Rusescu a vorbit apoi despre problema dezarmării și O.N.U. Vorbitorul a arătat că pericolul imens pe care l-ar aduce un război cu folosirea armelor atomice și cu hidrogen face ca problema dezarmării și interzicerii armei atomice și cu hidrogen să devină astăzi o problemă centrală a relațiilor internaționale. El a subliniat că Organizației Națiunilor Unite și în special organului său principal, Consiliul de Securitate, îi revine o răspundere deosebită în ceea ce privește rezolvarea problemei dezarmării.

Vorbitorul a scos apoi în relief însemnătatea deosebită a ultimelor inițiative sovietice pe calea dezarmării, printre care reducerea substanțială a forțelor armate ale U.R.S.S. și Apelul cu privire la dezarmare adresat de Sovietul Suprem al U.R.S.S. parlamentelor tuturor țărilor din lume.

Guvernul R.P.R. — a spus în încheiere generalul Rusescu — ca și întregul nostru popor sprijină cu hotărîre orice inițiativă, venită din orice parte a lumii, care să ducă la consolidarea păcii mondiale, la dezvoltarea unei rodnice colaborări internaționale.

A luat apoi cuvîntul T. Cristureanu, vicepreședinte al Camerei de Comerț a R.P.R., care a vorbit despre colaborarea economică internațională și O.N.U. Vorbitorul a arătat că unul din principiile de bază înscrise în Carta Organizației Națiunilor Unite este promovarea progresului economic și social al tuturor popoarelor.

A luat apoi cuvîntul acad. A. Kreindler care a vorbit despre colaborarea culturală internațională și O.N.U.

* CĂLĂTORII *

SIRIA, IORDANIA ȘI CÎTEVA REFLECȚII

Paolo Pescatti
corespondentul „Scînteii tineretului" la Roma

Inapoindu-mă de la o convorbire pe care am avut-o la ministerul industriei și comerțului, reflectam asupra exemplului grăitor pe care îl prezintă Siria în fața celor două sisteme: sistemul colonialist și cel al unui stat independent. Intr-adevăr ce poate fi mai grăitor decît faptul că în mai puțin de zece ani de independență, Siria a făcut mai mulți pași înainte decît în 25 ani sub mandat francez.

Și aci, la Damasc, se pot repeta cele spuse în cadrul impresiilor publicate în numerele trecute ale ziarului în legătură cu industrializarea în curs în Egipt.

Pe scurt, vreau să amintesc doar că societățile electrice și căile ferate au fost naționalizate; a fost elaborat un plan trienal pentru dezvoltarea economică a țării, plan care prevede alocații speciale pentru prospectările petrolifere.

Dintre țările arabe, Siria este astăzi țara unde conformația politică, în parlament ca și în țară, este foarte diferențiată și totodată foarte extinsă. Grupul cel mai apropiat partidului comunist este cel al partidului socialist arab (22 deputați). Partidul socialist arab — cum o spune însuși numele — nu este numai sirian, chiar dacă în Siria se găsește forța sa principală. El are secțiuni în Irak, Liban, Iordania etc. Pozițiile partidului comunist și ale socialiștilor coincid atît în ce privește lupta împotriva colonialismului și pentru o politică de pace, cît și în privința unor revendicări sociale ca: reforma agrară, legislația muncii etc. Partidul socialist arab militează de asemenea pentru „o federație a lumii arabe care să cuprindă statele din această regiune eliberate de influența imperialistă".

In Siria comuniștii și socialiștii reprezintă forțele cele mai avansate ale societății care aspiră la o transformare socialistă a structurii sale sociale și influențează sindicatele și grupările muncitorești și intelectuale progresiste. Există apoi larga aliniere a forțelor burgheziei naționale care este unită cu socialiștii și comuniștii în cadrul mișcării antiimperialiste. Intîlnim de asemenea partidul poporului — mici proprietari rurali — și blocul constituționalist.

Sprijinul popular acordat politicii de independență națională antiimperialistă este atît de puternic, încît nimeni în Siria nu îndrăznește să susțină fățiș pe plan politic, proiectele imperialiste. In rîndurile armatei, ofițerii cu o orientare democratică și antiimperialistă domină net.

Firește, pentru a înțelege bine amploarea acestei probleme, trebuie avut în vedere că a duce o politică de pace și independență națională într-o țară cu 3 milioane locuitori, înconjurată de Turcia și Israel, care mențin frontierele într-o stare de tensiune continuă, de Irak care face să apese în permanență asupra Damascului umbra „Semilunei fertile" — proiectul de anexare a Siriei la regatul hașemit — nu este un lucru ușor.

Succesele obținute de mișcarea națională în Iordania, pe ai cărei munți se instalase pînă nu de mult amenințătoarea legiune a lui Glubb Pașa, și alianța militară și politică încheiată între Damasc și Cairo au avut desigur o mare greutate în Siria contracarînd intrigile și comploturile antinaționale.

Alungarea lui Glubb Pașa și refuzul Iordaniei de a adera la pactul de la Bagdad a fost fără îndoială un element care a adus, în lunile în care eu călătoream prin această parte a globului, lumea arabă în centrul atenției opiniei publice internaționale.

Inapoiat la Londra, colonelul Glubb Pașa — războinicul deșertului, cum este denumit — a declarat că nu a înțeles motivele îndepărtării sale de la comanda legiunii arabe. In realitate, motivele precise și foarte adînci nu lipsesc.

In ajunul războiului din Palestina, în urmă cu opt ani, Amman era un sat cu cîteva mii de locuitori: curtea lui Abdullah — cel mai fidel prieten al englezilor în lumea arabă — clubul ofițerilor englezi, cîteva zeci de case de piatră și grupuri de corturi ale beduinilor agățate pe colinele care înconjoară orașul.

Astăzi, Amman este un oraș cu 200.000 locuitori. Vechiul și noul se întîlnesc la fiecare pas. Cu străzile sale înguste și strîmbe, într-un neîncetat urcuș și coborîș, cu casele sale de cîte unul sau două etaje săpate în blocuri de piatră albă — piatra este singura bogăție a înaltelor podișuri care înconjoară această capitală — poziția sa de nod de încrucișare pe căile de comunicație unește lumea arabă de dincolo și dincoace de Marea Roșie. Fața acestei capitale este oarecum oglinda trezirii bruște și improvizate a regatului hașemit al Iordaniei, a transformării în națiune a vechiului Emirat beduin al lui Abdullah.

Fie că a fost sau nu conștient tînărul musulman care la 20 iulie 1951 a ucis cu focuri de revolver pe bătrînul Abdullah în pragul moscheei Al Aksa din Ierusalim, fapt este că aceste focuri de revolver au consfințit sfîrșitul unei epoci.

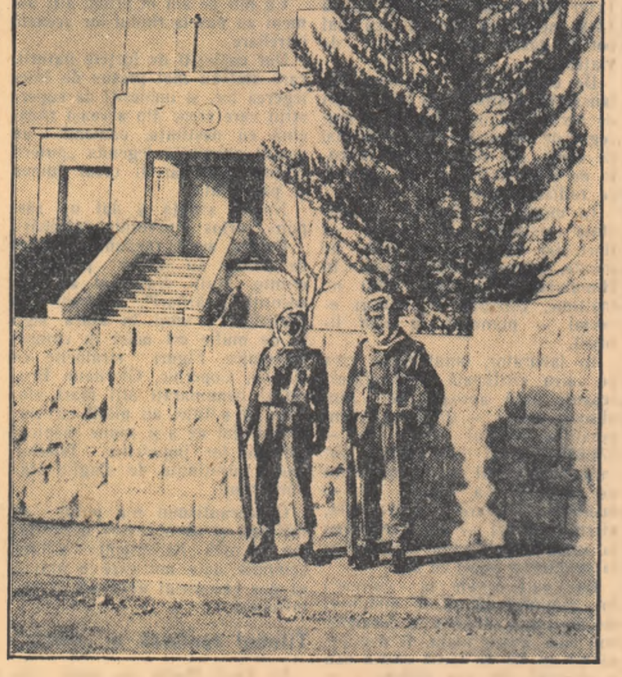
Succesorul la tron, Talal, extrem de rău văzut de englezi, a domnit cîteva zile și a terminat internat într-un sanatoriu din Turcia. I-a urmat Hussein, nepotul lui Abdullah și vărul acelui Fayssal din Irak, care a legat soarta dinastiei hașemite de pactul imperialist de la Bagdad. In vîrstă de 20 ani, de-abia ieșit din universitatea din Oxford, sfătuit de Glubb Pașa, omul căruia Anglia i-a încredințat sarcina de a avea grijă de moștenirea lăsată de colonelul Lawrence, Hussein părea un prizonier sigur al englezilor.

Dar rădăcinile a ceea ce s-a petrecut în lunile acelea în Iordania, rădăcinile de unde a pornit scînteia luptei populare antiimperialiste, care a făcut ca această țară să intre în rîndul statelor arabe „neutraliste" — cum obișnuiesc să spună comentatorii din Occident — erau mult mai adînci decît tendințele personale adevărate sau presupuse ale unei dinastii.

După armistițiul palestinian, Israelul și Iordania au încorporat, după cum se știe, regiunile destinate de O.N.U. să formeze, alături de statul ebraic, Palestina arabă. 360.000 arabi și-au părăsit pămînturile din Palestina și s-au refugiat în Iordania. Cu acești refugiați populația iordaniană a crescut cu o treime, populație ce astăzi, după 8 ani, continuă să trăiască fără perspective și care cere să facă pe deplin parte din societate. Dar războiul din Palestina a avut și o altă consecință: poziția Iordaniei în lumea arabă s-a schimbat. Importanța sa economică a crescut în mod brusc, s-au format primele nuclee industriale. Centrul de gravitate al vieții țării s-a mutat din lagărele beduinilor în orașe, la Ierusalim, la Ieriho, la Amman, la Akaba.

Pornind de la această nouă realitate socială și datorită contradicțiilor de interese dintre Anglia și Statele Unite, mișcarea națională și-a croit drumul ei. Care sînt clasele pe care le unește această mișcare?

Inainte de toate, refugiații palestinieni, adică un sfert din populația iordaniană și probabil partea cea mai avansată. Acești oameni veniți din Palestina, avuseseră o situație economică medie superioară celei a populației iordaniene de origină țărănească; aproape toți erau mici cultivatori. Pentru ce sînt în rîndurile mișcării naționale? Dintr-o vizită într-un lagăr de refugiați răspunsul pe care l-am obținut este următorul: transformarea lor din „refugiați" în „cetățeni" este indisolubil legată de transformarea Iordaniei într-o națiune independentă, de dezvoltarea industrială a țării și de eliberarea ei de sub influența imperialistă.

O imagine din Iordania: Soldați din Legiunea arabă în fața consulatului american

In al doilea rînd burghezia orășenească, micii comercianți, intelectualii, studenții: iată de ce școlile au devenit un centru de unde pornesc lozincile antiimperialiste, iată de ce la Ierusalim tînăra studentă de 14 ani Ragaa a devenit animatoarea manifestațiilor de stradă din februarie a.c., căzînd lovită de plumbul „legiunii" în fața consulatului american.

Apoi sînt nucleele muncitorești din industria recent formată (portul Akaba, centrul textil din Zarha, Mafrak pe unde trece conducta societății petrolifere Irak-Petroleum Company), centre unde au avut loc cele mai violente ciocniri între manifestanți și batalioanele lui Glubb Pașa.

Procesul direct de transformare a acestui emirat beduin într-o națiune modernă și independentă a făcut mari progrese. Epoca „Legiunii", epoca în care Iordania — acest teritoriu între Israel, Arabia și Siria, închis la apus de Valea Verde a Iordanului și la răsărit de un lanț de podișuri deșerte, părea să nu fie decît un dispozitiv strategic așezat anume să apere „căile petrolului", pentru imperialiști, este pe punctul de a dispare pentru totdeauna.

Pe cînd avionul cu care am părăsit Ammanul zbura deasupra Văii Ghor, a Ierusalimului, a prăpăstiilor din Petra, a golfului Akaba, a Mării Roșii am văzut aceste pămînturi în forme pitorești. Pămînturi care au cunoscut epoci de istorie vijelioasă și de tăceri lungi, apăsătoare.

Ceea ce se întîmplă astăzi în Iordania amintește și alte nume. Egiptul, Siria, Arabia și apoi Marocul, Tunisia, Algeria, Sudan. Intreaga lume arabă, întregul teritoriu care se întinde de la golful Persic pînă la Atlantic este în plină agitație. Această agitație va schimba în mod radical raporturile dintre Orientul Mijlociu și Apropiat și restul lumii.

Ceva s-a pus în mișcare. Și acest ceva nu mai poate fi oprit.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii". Tel. 7.60.10. Secția scrisori. Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"
STAS — 3452 — 52